

# Tanrı'nın Telefon

## Numarası

Gelişen  
Vahiy Yolları  
Üzerine  
Bir Çalışma



Carlos Madrigal

# Tanrı'nın "Telefon Numarası"

[Carlos Madrigal](#)

Telif Hakkı/Copyright Carlos Madrigal, 2013

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

# İçindekiler

## GİRİŞ

1. Tanrı'ya İşaret Eden Parmaklar
2. Her zaman kaynaklara başvurmalıyız
3. Tanrı Sözü tahrif olamaz
4. Tanrı Sözü'nün insan yapısına bürünmesi
5. Çok boyutlu bir Vahiy
6. Kutsal Ruh'un havarileri esinlendirmesi
7. İncil'in Yapı İlkesi
8. İncil'in kitap olarak ortaya çıkması

## Son Söz

# Giriş

Gerçekten böyle bir telefon numarası olsaydı ve numarasını bilseydik, Tanrı'yla ilgili her tartışma sona erecekti. Bir kere, var olup olmadığı kesinlik kazanacaktı. Her şeyi direkt olarak O'na soracaktık. Ama böyle bir telefon elbette yoktur.

Böyle bir telefon yoktur, ama Tanrı'yla haberleşmek için telefondan, telsizden ve her-hangi bir iletişim cihazından kat kat daha etkili yolların olduğunu göstermek istiyorum. Tanrı'nın var oluşunu bilmenizden çok daha önemlisi, size olan yakınlığını keşfedebilmenizdir.

Bugün telefon sayesinde Türkiye'den dünyanın öbür ucundaki herhangi bir ülkede bulunan bir kişiyle anında temas kurabiliriz; aramızda da sanki birkaç metreden fazla mesafe yokmuş gibi! Her gün biraz daha gelişen teknoloji canavarı bütün uçurumları aşıyor... Bizi şımartıyor.

Haberleşme araçlarının o denli geliştiği bir çağdayız ki, artık bunun doğurduğu sonuçların farkında bile değiliz. Örneğin; televizyon ya da video gibi kitle yayın araçlarına vaktimizi öylesine kaptırıyoruz ki, değil komşularımız, hatta evimizin halkıyla olan en basit ilişkilerimiz bile yavaş yavaş kayboluyor. Hele Tanrı'yla olan ilişkilerinizi bir düşünün.

Teknolojik gelişmeler yaşam temposunu baş döndürücü bir hıza sokuyor. Koşuşturuyoruz, eğleniyoruz (bazen), geleceğimizin istikrarını garantilemeye çalışıyoruz... En sonunda, birkaç damla gözyaşı hariç, iz bırakmadan geçip gidiyoruz. İnsanoğlu için hayatın esas anlamı bu kadar basit mi yani?

Böyle bir konuyu ele almamın sebebi, tabii ki iletişim üzerine bir tez yazmak değildir. Yaşamınızda Tanrı'yla gelişebilen içli bir ilişkiden söz etmek istiyorum. Tanrı susmuyor. 'Sesini' günümüzde bile duyurmaktadır. Ama "doğru numarayı" çevirmemiz şart. O'nu arayana, yanılığa götürmez bir biçimde seslenmek istiyor. Kutsal Kitap'ın nasıl esinlendiğini, bu esinlenmenin de nasıl geliştiğini öğrenmek, Tanrı'nın bizimle bağlantı kurmak için neler yaptığını, dolayısıyla bize olan ilgisini gösterecektir.

Teknoloji ve bilim çağında yaşıyoruz. Bilimin ilkesi, deney ile doğrulanan tüm varsayımların gerçek olarak kabul edilmesidir. Belki Tanrı'dan söz ederken bilime ters düştüğümüz düşünülebilir. Ama bundan daha yanlış bir düşünce olamaz. Çünkü kendisinin tespit ettiği yollarla Tanrı'yı arayacak olursanız, karşınıza deneyiminizle doğrulayabileceğiniz, hatta hissedeceğiniz bir Tanrı çıkacak.

Ben de bir zamanlar Tanrı'yla içten bir ilişki içinde değildim. Şimdi ise O'nunla, hiç kimsenin yalanlayamayacağı gerçek ve deneyime dayalı bir ilişkim, bir dostluğum var. İşte esas amacım, sizi böyle bir ilişkinin varlığından haberdar etmek.

Tabii, bu dediklerim size son derece yabancı geliyor olabilir. Çünkü Tanrı'yı yakından tanıyabileceğinizi düşünmeye pek vakit ayırmamış olabilirsiniz.

Ama Tanrı sizi düşünmüş, düşünüyor da. O, size nasıl ulaşacağını da biliyor. Çünkü sizinle bireysel olarak ilgileniyor! O'nun için siz önemlisiniz.

İstanbul, Eylül 1993

# 1. Tanrı'ya İşaret Eden Parmaklar

Tanrı gözle görülecek nitelikte değildir. O'nu kulakla da işitemeyiz. O zaman O'nu yanılığ götürmez bir şekilde nasıl öğrenebiliriz. Kendimizi kandırmadığımızdan nasıl emin olabiliriz? O'nu kavramak için hayallere kapılmadan, Vahiy Tasarısını inceleyerek bize Kendisini keşfettiren bir geziye çıkacağız. Ama önce dikkatimizi Tanrı'ya işaret eden bazı ipuçlarına vermeliyiz. Bunlar: Tabiat, insan vicdanı ve geçmişteki Tanrı'nın sözcüleridir.

Tabiat, ne kadar doğal olsa da onu ne kadar olağan kabul etsek de her zaman harika ve olağanüstü bir habercidir. Öylesine ki, parmağımızı uzatıp bir yıldızı, bir ağacı işaret ettiğimizde her sefer Tanrı'nın yaratıcılığına tanık oluyoruz...

*“Gökler, Allah'ın şanını anlatıyor,*

*Gök kubbe O'nun ellerinin eserini duyuruyor.*

*Gün, güne O'ndan söz eder*

*ve gece geceye O'nu tanıtır.*

*Onların sesinin duyulmadığı dil yoktur.*

*Ancak ezgileri tüm yeryüzünü dolaşır,*

*nağmeleri dünyanın ucuna dek ulaşır”*

(Zebur kitabından: Mezmur 19:1-5).

İşte Tanrı'dan aldığımız ilk haberi O'nun yarattığı şeyler

aracılığıyla alıyoruz. Çünkü yaradılıştta Yaradan'ın "izlerine" rastlıyoruz. Yani eseri aracılığıyla bu evrenin mimarını ne denli hikmetli, güçlü ve doğaüstü olduğunu anlıyoruz:

*"Dünyanın yaratılışından beri, Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri, yani sonsuz gücü ve Tanrılığı, O'nun yaptıklarıyla anlaşılabilir açıkça görülüyor"* ( İncil, Romalıları 1:20).

Bununla birlikte insanın ahlaki yapısı, mutlak bir iyiliğin varlığına işaret ediyor:

*"Kutsal [Kitap'taki] Yasa'yı bilmeyen uluslar kendiliklerinden bu Yasa'nın gereklerini yaptıkça, Yasa'dan habersiz olsalar bile... Kutsal Yasa'nın gerektirdiklerinin yüreklerinde yazılı olduğunu gösterirler"*(İncil, Rom.2: 14, 15).

Evren yalnız fiziksel değil, ahlaksal bir yapıya da sahiptir. İnsanın bir iyilik ve kötülük bilinci olması, evreni yaratanın da sadece bir güç olmadığını, ahlak sahibi bir varlık olduğunu kanıtlar.

Fakat Tanrı'nın iyi olduğunu ve bizi sevdiğini öğrenmek için en uygun araç elbette Kutsal Kitap'tır<sup>1</sup>(yani Tevrat, Zebur, Peygamber'lerin Yazıları ve İncil'in derlemesi).

Ama Kutsal Kitap'ı, Tanrı'nın insanlara seslendiği hat olarak incelemeden önce, bu bölümde geçmişte bütün dünyaya seslenen Tanrı'nın sözcüleri olmuş olan insanları ve yaşadıkları devirleri ele alacağız; ondan sonraki bölümlerdeyse: Kutsal Kitap'ı, Tanrı'nın varlığını, gerçeğini ve sevgisini test etmemizi sağlayan bir kanıt olarak inceleyeceğiz; Ayrıca İsa Mesih'in Yaşayan Kitap olduğunu ve Gelişen Vahiy Tasarısını ele alarak Tanrı'nın insanla

çok boyutlu bir iletişim kurmak istediğini göreceğiz.

Tanrı, insanların Kendisine dönmeleri için çeşitli çağrılarda bulunmuştur. Bu çağrıların kapsamına göre insanoğluna seslendiği belirli devirler ve yollar düzenlemiştir. Bu devirleri şöyle sıralayabiliriz.

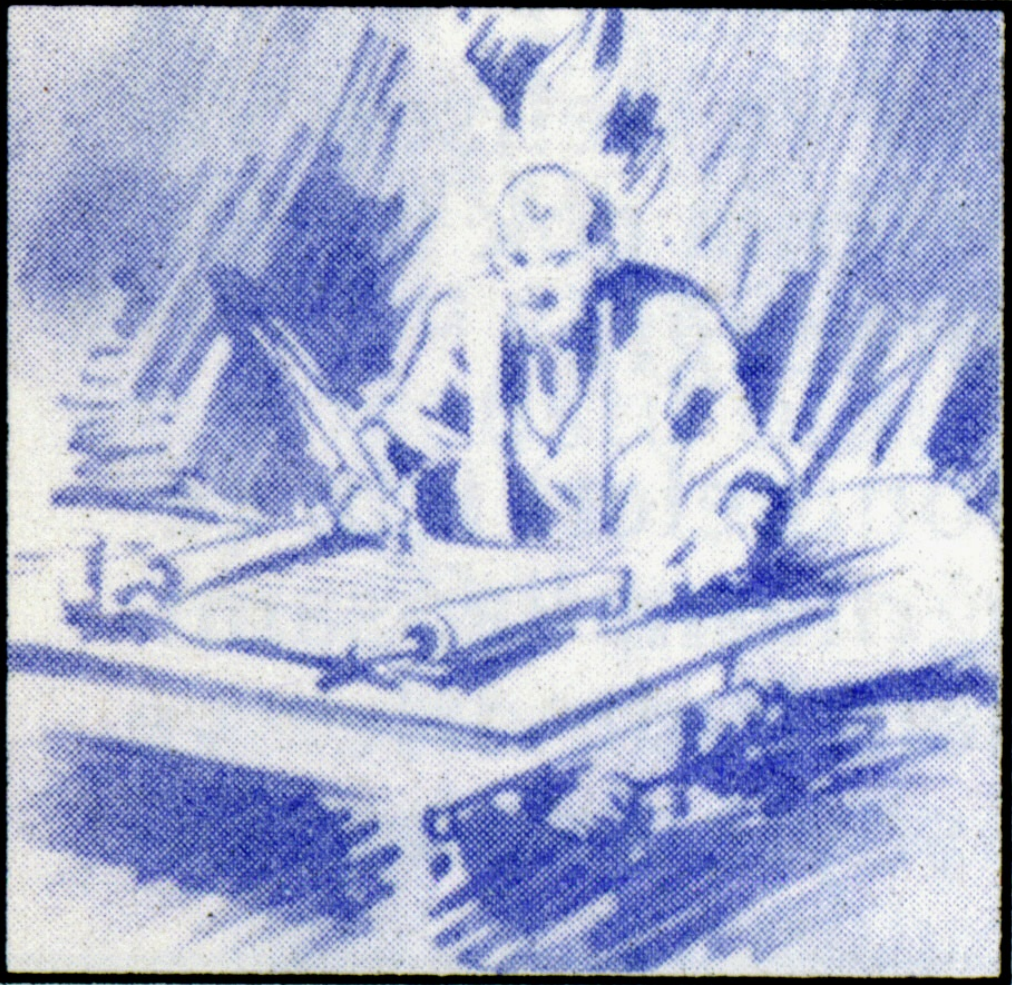
- **Ataların devri** (Hz. Adem'den Hz. İbrahim ile Hz. Yakup'a kadar): Yaradılıştan İ.Ö. 1300 yıllarına kadar. O devirde göçebe kabilelerin reisleri din başkanlığı yapardı.
- **Peygamberlerin devri** (Musa'dan Vaftizci Yahya'ya kadar) : İ.Ö. 1300 yılından İ.S. 30 yıllarına kadar. Bu devirde, Tanrı adına belirli uluslara seslenen, Allah'ın elçisi konumundaki bu sözcülere peygamber denir.
- **Mesih'in devri** (İ.S. 30 yıllarından itibaren). Tanrı bir ulusun aracılığı olmadan, İsa Mesih'in sağladığı kurtuluş sayesinde, bütün herkese direkt seslenir.
- **Havariler ve Kutsal Ruh'un devri**: Bir önceki devrin kapsamına giriyor, bu yüzden süresi, İ.S. 30 yıllarından İsa'nın yeryüzüne 2. gelişine kadardır. Bunlar, Tanrı'nın son sözünü bütün uluslara ulaştıran tanıklardır.

Genellikle hepsi peygamber diye nitelendiriliyor. Fakat aralarında onları birbirinden ayıran bazı özellikleri gözden kaçırmamamız gerekir. Hepsi Tanrı'nın temsilcileri sayılıyor, hepsinden peygamberlik sözüne (Tanrı'nın isteğini ve gelecekle ilgili planlarını açıklayan söze) rastlanıyor. Ama hitap ettikleri kitlelerin kapsamına göre görevleri aynı değil:

- Atalar: Tanrı'dan aldıkları görevi, **kabile reisi** olarak



sürdürmüşler.



Peygamberler: **Bir ulusa** Tanrı'nın yönetimini ileten habercilerdir.

- Mesih: **Bütün uluslara** yönelik evrensel bir müjde getiriyor.
- Havariler ise: **Dünyanın dört bir bucağında** İsa Mesih'in yetkili tanıkları olarak diğerlerinden ayrılıyorlar.

Atalar ve Peygamberler hakkında (genelde ikisi bir tutuluyor), hatta Mesih hakkında oldukça yaygın bir bilgi mevcut. Ama

İsa'nın havarileri hakkında bilinenler çok eksiktir. Genellikle İsa Mesih'ten sonra Tanrı habercisi olarak bir tek Hz.Muhammed'in geldiği düşünülür. Bu şekilde 12 havarinin, Tanrı'nın hazırladığı sözcüler olduğu unutulur. İncil'in yazılmasının onlara emanet edildiği pek bilinmiyor. Bu elçiler Kur'an'da bile "Tanrı'nın Yardımcıları" olarak anılıyor (Ali – İmran Suresi (3), ayet 52<sup>2</sup>).

Nitekim, Tanrı'nın isteği üzerine yalnız peygamberler ve havariler vahiyleri yazı olarak kaydettiler. Yazıları aracılığıyla yetkileri günümüze dek uzanır. (Havariler öldükleri zaman Tanrı'nın sözünü açıklayacak başka elçiler çıkmadı. Fakat yazılarıyla onların devri günümüze kadar sürmektedir). Bugünkü Kutsal Kitap, Tanrı'nın onlara esinleyip yazdırdığı kitaplardan oluşur.

İsa Mesih'in bu dünyadan ayrıldıktan sonra bir daha geleceği herkesçe bilinen Tanrısal bir karardır. Öyle ki, göğe yükselişiyle geri dönüşü arasındaki zaman Tanrı'nın tasarısında belirli bir devir, bölünmez bir bütünlük arz ediyor. Peki, ya sonradan gelen Hz. Muhammed'e ve Kur'an'a ne diyeceğiz? Bu konuda Tanrısal Vahiy Tasarısını inceledikçe buna kendiniz bir cevap bulacağınıza eminiz.

Neden bu devirler üzerinde durduk? Çünkü bunları bilmeden, Tanrı'nın bugün bize de seslenmek için nasıl bir yol hazırladığını anlayamayız. Tanrı insanla iletişim kurmak istiyor. Ama bu iletişim Ruh olan Tanrı'yla insan ruhu arasında kurulur. Tanrı yolunu bırakıp kendi yolunu seçtiğinden bu yana insan yoğunlaşan bir ruhsal karanlığa büründü. İlk çağlarda ruhsal duyarlılığını yitiren insan, bugün Tanrı'nın varlığını inkar edecek kadar körleşti. Ama Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, insanlara gözle görülür, elle tutulur bir kanıt göndermek istedi. Tanrı insana

seslenirken düzenlediği devirler, Kutsal Kitap'ı sağlam bir şekilde hazırlamak içindi (bkz. bölüm 2).

İşte Tanrı'ya işaret eden parmaklar: Yaradılış, vicdan, tarihte insanlara seslendiği devirler, geçmişteki sözcüler (peygamberler) ve Kutsal Kitap. Bunlar, Tanrı'yla tanışmaları için bütün insanları bilinçlenmeye davet etmektedir.

Ama gerçekten Tanrı'yla tanışabilir miyiz? O'nunla direkt bir iletişim kurabilir miyiz? Yoksa yalnız yaradılıştaki, tarihte veya insan bilincinde O'nu yansıtan ipuçlarını uzaktan seyretmekle mi yetinmeliyiz? Bir kere, Tanrı tam olarak bilinebilir mi? Yoksa Ebu Bekir'in "O'nun tam kavranılmayacağını kavramak, O'nu kavramaktır"<sup>3</sup> şeklindeki dizesi mi doğru? O, Kendini gizleyen bir Tanrı mı? Yoksa Kendisinden gizlenen insana Kendini gösteren bir Tanrı mıdır?

*“Gizli şeyler Allah'ımızın Rab'bindir; fakat bu yasanın bütün sözlerini yapalım diye açığa çıkarılmış olan şeyler (yani gelen vahiyler) ebediyen bizindir ve oğullarımızdır”* (Tevrat; Tesniye 29:29).

Tanrı'yı tam olarak kavrayamayız, ama tam olarak tanıyabiliriz. İnsanın, akılla Tanrı gizemini tam çözemeyeceği kesinlikle doğrudur. Aklımız için Tanrı'yla ilgili olarak gizli kalan bir çok şey vardır. O'nu aklımızla kavrayabilseydik, bu, O'nun aklımızdan daha basit olduğu demek olurdu. O'nun doğüstülüğü, algılayışımız için erişilmezdir, ama karakterini anlayabiliriz. Ezeli-ebedi oluşuna, her yerde hazır ve nazır olmasına, gücünün her şeye yetmesine, zaman ve mekan sınırları içinde kısıtlı olan bizler tam bir açıklama getiremeyiz. Ama bizi sevdiğini, bizimle ilgilendiğini, insanın yararı için neler yaptığını anlamayacak

değiliz. Biriyle tanışmak ile o kimseyle ilgili her şeyi bilmek arasında büyük fark vardır. Tanrı'yı tam olarak kavrayamayız, ama çok anlamlı bir ilişki kurabiliriz.

Tanrısal açıklama (vahiy) sadece bir yasanın (şeriatın) beyanı değildir. Arapça (vahiy) kelimesinin Grekçe (eski Yunanca)<sup>4</sup>orijinali “apokalupsis”, ‘bir perdenin arkasında saklı olanı ortaya çıkarmak’ anlamını taşıyor. Tanrı kendini gizlemiyor. Vahiy aracılığıyla her şeyden çok Kendisini keşfetmemizi ve tanımamızı istiyor:

*“Rab şöyle diyor: ‘Hikmetli adam hikmetiyle, yiğit kendi gücüyle, veya zengin de kendi zenginliğiyle övünmesin; ancak övünen şununla övünsün; anlayışlı olup dünyada lütuf, adalet ve doğruluk işleyen **Rab olan beni tanımakla** övünsün; çünkü ben bundan hoşlanırım’ Rab diyor.”(Yeremya 9:23-24)*

Tanrı, Kendisini tam olarak tanımamızı istediğini kanıtlayan dev bir eser olarak Kutsal Kitap'ı tarih boyunca olağanüstü bir özenle hazırladı. Öyleyse, bu hazırlıklar üzerine düşünelim...

## 2. Her zaman kaynaklara başvurmalıyız

Bir konuda esasları öğrenmek istiyorsak tek çare, her zaman, kaynaklara başvurmaktır.

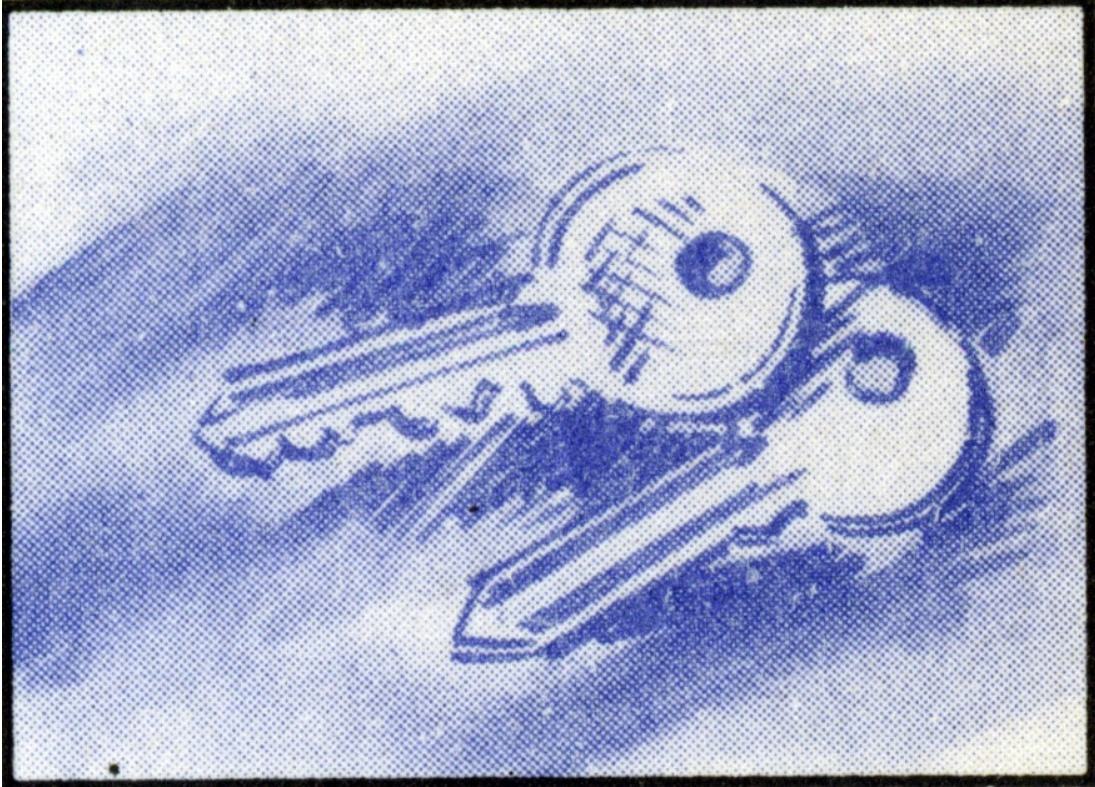
İnsanoğlunun yeryüzünde bulunuşu iki günlük bir olay değildir. Tanrı onu çok eskilerde yarattı. Eskiden beri de ona seslenmektedir. Yeryüzünü dolduran insanlar değişmişler, geçip gitmişler. Hepsi ölmüş, yeni insanlar doğmuş. Fakat Tanrı ve Sözü değişmemiş, değişmez de. Tanrı, peygamberler aracılığıyla binlerce yıl önce ne dediyse, bugün de özde aynısını söylüyor. O kendi kendisiyle çelişmiyor, sözlerini de geri almıyor.

“*Başlangıçta var olanı*” (1.Yuhanna 1:1) bilmemiz son derece önemlidir. Yani, Tanrı’nın başta ne söylediğini öğrenmemiz şart. Yalnız bu şekilde Tanrı gerçeğini öğrenebiliriz.

Günlük yaşamımızda bir ikinci anahtar yaptırmak istediğimiz zaman, asıl anahtarın elimizde bulunması gerekir. Yoksa yapılan yeni anahtar kilidi açmaz. Bir haberin gerçekliğini öğrenmek istediğimizde de mutlaka bilgi kaynağına başvurmaktan başka çaremiz yoktur.

İncil’i anlayıp doğruluğunu test etmek için, Tevrat’a Zebur’a ve diğer Peygamberlerin Yazıları’na başvurmalıyız. İncil zaten onlara sürekli gönderme yapıyor. Peygamberlerin Yazıları’nın doğruluğu aynı şekilde, önceden gelen kitaplara dayanıyor. Tevrat ve Zebur aynı uyumu gösteriyorlar...<sup>5</sup>

Neden Tanrı sözünü bir kerede bildirmede? Neden bütün söyleyeceklerini birden söylemedi? Yoksa eski tarihlerde, dünyanın bir ucundan öbür ucuna haberleşme imkanları çok kısıtlı



olduğu için mi? Bu şekilde “geçmiş bir ümmet içinde mutlaka bir uyarıcı bulunagelmiş” olabilir (Fatır Suresi (35), ayet 24). Her millete bir peygamber, bir de kitap göndererek gerçeği bütün dünyanın öğrenmesini sağlayabilmiş olabilir.

Ne var ki, bilinen bütün semavi kitaplar ve peygamberler İbrahim’in soyundan gelmişlerdir! Tarihte tek Tanrı’yı ve O’na kavuşan yolu bildiren, başka bir milletin ne peygamberinden, ne de kitabından iz bile kalmadı! Buna karşın Musa’nın kitabından Malaki kitabına kadar, Eski Ahit’i oluşturan 39 kitabın hepsi İbrahim’in soyuna gönderildi. Peygamberler de öyle! Kutsal Kitap’a göre: *“Tanrı’nın sözleri Yahudilere emanet edildi”*(Romalılar 3:2). Tabii, Tanrı yolundan sapan, Tanrı Sözü’ne uymayan Yahudilerin olmuş olması, vahiy alan Yahudilerin hizmetini geçersiz kılmaz. Nitekim: *“Yahudilerden bazıları*

güvenilmez çıktılarsa ne olur? Onların güvenilmezliği Tanrı'nın güvenilirliğini ortadan kaldırır mı? Kesinlikle hayır!” (Romalılar 3:3-4). Tanrı, kutsal kitapları İbraniler aracılığıyla **BÜTÜN İNSANLAR ve ÇAĞLAR İÇİN** gönderdi.<sup>4</sup> İbrahim'e açıkladığı gibi: “Dünyanın bütün kavimlerini senin [soyun] aracılığıyla mübarek kılacağım”(Tevrat; Tekvin 12:3). Ve yine İbrahim'in soyundan gelecek olan Mesih hakkında da “Seni Milletlere de ışık olarak vereceğim ki, yerin uçlarına kadar benim kurtarışım olasın” dedi (Yeşaya 49:6). Bu doğrultuda Tanrı, gelen bütün kitaplar ve sözcülerle bir plan çiziyor ve hepsi de bu plana uymaktadırlar.

Neden mi böyle? İnsanların ta Adem'den beri Tanrı'dan uzaklaştıkları bir dünyadayız. Tanrı'yla aramızda bir uçurum açtık. Ruhsal gerçekleri inkar ettik ve kendimize göre bir dünya kurmaya çalıştık. Kendimizi O'na teslim ederek O'nu dinlemeyi istemedikten sonra, eski çağların insanı, gözle görülemeyen Tanrı yerine görülen putları yeğledi. Herkes de kafasına göre bir din uydurdu... Günümüzün insanı ise, her türlü doğaüstülüğü saf dışı eden bir sürü felsefe ve düşünce sistemini geliştirdi. Bu kargaşanın ortasında Tanrı'yı ve isteğini öğrenebileceğimiz somut ve yanılığ götürmez bir yol var mı?

Tanrı, bölümleriyle birbirini doğrulayan bir “**vahiye dizisi**”ni oluşturmuştur. Böylece Mesih'in gelişine de bir zemin hazırlamıştır. Bu zincirin her halkası önemlidir. Öyle ki, bir tek halkası çürük ise, zincirin faydası kalmaz. Halbuki Tevrat, Zebur ve İncil arasında olağanüstü bir uyum vardır. Tevrat çağdaşlarına seslendiği kadar, “Benden sonra başka kitaplar gelecek” der gibi gelecek vahiylerden de haber veriyor. Zebur, Tevrat'ın bildirilerine dayandığı kadar, aynı şekilde gelecek Mesih'ten söz ediyor. Peygamber'lerin Yazıları'nda da böyledir. Mesih, geldiği zaman

İncil’de “İşte haber verilen benim; eski yazılardaki bütün ön bildiriler uyarınca ben geldim” der. Tanrı bu şekilde planını açıklamış, kitapların doğruluğunu test edebileceğimiz kolay bir yol saptamıştır. Bu vahiyler zincirinin özeti de şöyledir:

*“Tanrı eski zamanlarda **peygamberler** aracılığıyla birçok kez ve çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeyin mirasçısı olarak belirlediği ve aracılığıyla evreni yarattığı **kendi Oğlu’yla**<sup>2</sup>(yani bedende gönderdiği yaşayan Sözü’yle) bize seslenmiştir.” “Başlangıçta Rab tarafından bildirilen bu kurtuluş, Rab’bi dinlemiş olanlarca (yani **havarilerce**) bize doğrulandı. Tanrı da buna **belirtiler, harikalar, çeşitli mucizeler**ve kendi isteğine göre dağıttığı Kutsal Ruh armağanlarıyla tanıklık etti.” (İbraniler 1:1,2; 2:3,4)*

Kutsal Kitap’tan yapılan bu alıntıda, kendi sözünü açıklamak ve onun gerçek olduğunu göstermek için Tanrı’nın izlediği yöntem açıkça görülüyor.

*“Gerçi Rab Allah, peygamber kullarına sırrını [önceden] **açıklamadıkça hiçbir şey yapmaz.**”(Amos 3:7)*

Tanrı ilk önce atalar ve peygamberler aracılığıyla insana seslendi. Hz. Adem, Hz. Nuh, Hz. İbrahim ile Hz. Musa’dan Vaftizci Yahya’ya kadar asırlarca bunu yaptı. Başlangıçtan beri onların aracılığıyla sonradan olacak olayları açıkladı. Öyle ki, Tanrı’dan haber getirenleri önceden tetkik edebilelim. Bir olayın ya da haberin Tanrı’dan kaynaklanıp kaynaklanmadığını **kontrol etmek için**, önceki Kutsal Yazılar’a uyup uymadığına bakmamız yeter. Çünkü Rab haber vermeden bir şey yapmaz.



*“Rab şöyle diyor: Yolda yürürken durun ve bakın, ve iyi yol nerededir diye eski yolları sorun.”(Yeremya 6:16)*

En çok ön-bildiri ile müjdelenen olay, İsa Mesih’in gelişi ve görevidir. Çünkü Mesih, Tanrısal açıklamanın doruğu olacaktı. Kutsal Kitap, İsa Mesih’ten Tanrı’nın son çağdaki son açıklaması olarak söz ediyor! Tanrı artık Mesih’in aracılığıyla konuşuyor. Ayrıca, bunu doğrulamak, güvenilirliğini pekiştirmek amacıyla havarileri tayin etti. Onların eliyle doğrulayıcı mucizeler yarattı.

Tanrı, İsa Mesih aracılığıyla bütün insanlara seslenmeyi planladı. Mesih’in gelişini hazırlamak için, hem bir soy oluşturdu, hem de gelişini önceden bildiren nice vahiyler gönderdi. Böylece dünyanın bulunduğu ruhsal karanlık ortamında önce bir kibrit, kibritle bir çıra yaktı (2.Petrus 1:19), sonra... Güneşin kendisi doğdu! İnsanların Tanrı’yı dinlemeyi reddettikleri bir dünyada, İbrahim’in aracılığıyla, önce küçük bir kavme seslendi, sonra peygamberler aracılığıyla Ortadoğu milletlerine ve nihayet Mesih geldiğinde bütün uluslara seslendi.<sup>8</sup>

Tanrı tarafından önceden verilen bilgiler, İsa Mesih’in kimliğini ve elimizdeki kaynakların (Tevrat, Zebur, Peygamber’lerin Yazıları ve İncil kitaplarının) sağlamlığını doğruluyor. Aynı şekilde kutsal kitaplar arasındaki uyum, bunların Tanrı sözü olduğunu ispatlıyor! Öyle ki, tarih içersinde gelen semavi kitaplar, artık ayrı ayrı kitaplar değil, tek bir kitap, yani “Kitabı Mukaddes” ya da “Kutsal Kitap” olarak bilinen kitabı oluşturuyorlar.

İşte, görülmeyen Tanrı’ya iman edip O’nunla ilişki kurabileceğimize dair gözle görülür, elle tutulur bir kanıt vardır:

“Tanrı, ...İsa Mesih’le ilgili olan müjdeyi peygamberleri aracılığıyla Kutsal Yazı’larda önceden vaat etti. Bedence [İbrahim’in ve]Davut’un soyundan doğan Efendimiz İsa Mesih’in, kendi kutsal ruhu sayesinde ölümden dirilişiyle Tanrı’nın Oğlu [yani yaşayan Sözü] olduğu kudretle ilan edildi. Her ulustan insanların iman edip söz dinlemesini sağlamak için...” (Romalılar 1:2-4).

İsa’nın ölümden dirilişi tarihsel bir gerçektir.<sup>9</sup>Bu gerçek, Tanrı’yla ilgili ve Kutsal Kitap’taki bütün gerçeklerin kanıtıdır. Çekilen ölüm perdesinin öte tarafında hayat olduğunu gösterir. Bunu çok önceden bildiren Tanrı, bütün sözlerinde güvenilir olduğunu kanıtlar. İsa’nın da beklenen Mesih ve Tanrı’dan gelen yaşayan vahiy olduğunu gözler önüne sermektedir. İsa’nın ölümden dirilişi, bütün dinlerin ve ideolojilerin çok ötesinde tüm insanlara Tanrı’yla canlı bir ilişki kurabilmeleri için verilen güvencedir:

“Tanrı, geçmiş dönemlerin bilgisizliğini görmezden geldi; ama şimdi her yerde herkesin tövbe etmesini buyuruyor. Çünkü dünyayı, atadığı Kişi aracılığıyla adaletle yargılayacağı günü saptamıştır. **Bu Kişi’yi ölümden diriltmekle bunun güvencesini herkese vermiştir**”(Elçilerin İşleri 17:30,31).

Eski çağlardan beri Tevrat, Zebur ve Peygamber’lerin yazıları tarafından önceden haber verilen Mesih’in dirilişi (Bkz. Eyüp 19:25; Mezmur 16:10; Yeşaya 53:10; Hoşea 6:2; vs.), bu vahiyler zincirinin doğruluğunu ortaya koymuştur.

1.Bölümde gördüğümüz gibi, Tanrısal açıklama (vahiy) sadece bir yasanın (şeriatın) beyanı değildir. “Vahiy” bir ‘perdenin arkasında saklı olanı ortaya çıkarmak’ anlamını taşıyor. Ve Tanrı,

ölüm perdesinin ötesindeki hayatı gözlerimizin önüne serdi!

Tanrı, vahiy aracılığıyla her şeyden çok Kendisini keşfetmemizi ve tanımamızı istiyor. O'nu, bütün sözleri aracılığıyla öğreniyoruz. Sonradan gelen kutsal kitaplar öncekilerini iptal etmiyor. Kutsal Kitap günlük bir gazete değil ki! Tanrı da yeni yeni anayasalar çıkartarak Kendi kendini düzeltmiyor ki!

Tanrı'nın bütün sözlerinde yansıyan Kendi planı ve karakteri her zaman günceldir. Bir tanıktan alınan ifade önceki ifadeleri geçersiz kılmaz ve doğruyu söylediği takdirde ifadeler birbirini tutmalı. Öyleyse, Tanrı'dan gelen her söz, diğerleriyle uyumlu ve birbirini tamamlamalıdır!

Bu şekilde bilindiği gibi, Tanrı'dan gelen her yeni kutsal kitap öncekilerini tasdik ediyor ve tamamlıyor. Ne var ki, bundan daha da önemlisi, önceden gelen kitaplar sonradan gelenleri aynı şekilde tasdik ediyor ve tamamlıyor! Önceden gelen bir kitabı tasdik etmek o kadar da önemli bir kanıt sayılmaz. Ama eski yazıların sonradan gelen vahiyleri onaylaması gerçekten Tanrı'nın işidir; O'nun bize sunduğu asıl kanıttır. Eğer sonradan gelen bir kitap daha önce gelmiş ve ilahi niteliğini kanıtlamış diğer kitaplarla çelişkiye düşüyorsa... Buna ne diyeceğiz?

Tanrı, Sözü'nün hükmünü yürürlükten kaldırmaz, unutturmaz da. Bir ayetin yerine geçmesi için farklı bir ayeti de getirmez.<sup>10</sup> Yoksa Kendi hatalarını düzelttiği mi ileri sürülüyor? Bütün dünyaya, eski yazıların yerini alan yeni vahiylerle değil, birbirini tamamlayan ve bütünleyen güvenilir sözleriyle seslenmektedir.

Bu nedenle, gerçeği öğrenmek istiyorsak kaynaklara

başvurmaliyiz. İncimiz ne olursa olsun, Tevrat'ı, Zebur'u, Peygamber'lerin Yazıları'nı ve İncil'i okumazlıktan gelemeyiz!

*“Tanrı'nın tanıklığına... inanmayan O'nu yalancı durumuna düşürmüş olur!”(1.Yuhanna 5:10).*

### 3. Tanrı Sözü tahrif olamaz

Bu bağlamda bir parantez açarak iki konu hakkında bir açıklama yapmak kaçınılmazdır. Bu iki konu, yanlış anlaşılan “Tanrı’nın Oğlu” ifadesi ve Kutsal Kitap’ın tahrif olduğu yolundaki iddiadır. Ne yazık ki, bu yanlışlıklara eğitim ve yayın organlarında<sup>11</sup> bile kasıtlı olarak sürekli yer verilmektedir.

1) “Tanrı’nın Oğlu” kavramını, tam olarak 4. bölümde açıklayacağım. Bu bölümde, şu kadarını söyleyeyim: Tanrı Kutsal Kitap’ta, İsa’dan ‘Oğul’ olarak söz ederken, gayet tabii ki doğurduğu bir oğuldan veya fiziksel bağı olan bir ilişkiden söz etmiyor. Kesinlikle hayır! “Oğul” ifadesi simgeseldir. Bu ifade İsa Mesih’in, Kendi özünden gelen “Yaşayan Söz” olduğunu dile getirmek için Tanrı’nın kullandığı ruhsal anlamda bir sıfattır. “Oğul” anlamı, “Tanrı’nın özünden gelen” demektir. Şartlandığımız önyargıları bir kenara atabilirsek, “Oğul”un manevi anlamını kolayca kabul edebiliriz. Bildiğiniz gibi orta çağlılar, yeterli bilgi edinmeden yerin düz olduğu konusundaki önyargılarında inat ettikleri halde haklı çıkmadılar. Bu nedenle 4. bölümde bu konuyla ilgili doğru bir bilgi edinelim.

2) İkinci açıklama, Tanrı’dan gelen Kutsal Kitap’ların (yani Tevrat, Zebur, Peygamberlerin Yazıları ve İncil’in) insan tarafından değiştirilmiş, kaybolmuş ya da geçersiz kılınmış olduğu konusu ile ilgili iddia üzerinedir. Ne var ki, farkında olmadan da olsa, bu şekilde Tanrı’ya iftira ediliyor (sanki Tanrı Kendi Sözü’ne sahip çıkamamıştır). Ayrıca iftiradır, çünkü bunu, uzaktan da olsa kanıtlayan hiçbir delil ya da belge yoktur (İznik Konseyi veya Barnaba İncil’i ile ilgili olarak ileri sürülenler, 8. bölümde kısaca ele alınacaktır)<sup>12</sup>. Her şey dinsel önyargılardan kaynaklanır. Bu iddiayı destekleyen en ufak bir doküman bile olmadığına göre, onu

ispatlamadan böyle bir suçlamada bulunmaya nasıl cesaret ederler, doğrusu anlayamıyordum.

Bu temelsiz ve yersiz iftira nereden kaynaklanıyor? Kutsal Kitap'taki bazı tarihsel gerçekler Kur'an-ı Kerim'de yazılırken çelişkili aktarılmasından<sup>13</sup> ve gerek Tevrat'ta gerekse İncil'de Hz. Muhammed'le ilgili hiçbir habere rastlanmamasından kaynaklanıyor. Bu çelişkileri açıklamak için Kutsal Kitap'ın tahrif olduğu, çok sonradan bazı Müslüman çevresi tarafından ileri sürülmüştür. Amacın, İslam Peygamberini ve Kitabını temize çıkarmak olduğu apaçıktır.

Ne var ki, Kur'an'da bile Kutsal Kitap'ın değiştirildiğine dair hiçbir ayet yoktur, aksine onda şimdiki Kutsal Kitap'tan Tanrı'nın geçerli Söz olarak bahsedilmektedir. Örneğin, Maide Suresi (5), ayet 43-47'de:

“Allah'ın hükmünün bulunduğu Tevrat yanlarında iken, ne yüzle... senden yüz çeviriyorlar?... Tevrat'ı doğrulayan İncil'i sakınanlara öğüt ve yol gösterici olarak verdik. İncil sahipleri Allah'ın onda (İncil'de) indirdikleriyle hükmettinler...” diyor (Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Kur'an-i Kerim'in Türkçe meali, 1985).

Demek ki, Kur'an-ı Kerim'in açıklandığı dönemde mevcut olan İncil ve Tevrat geçerli kabul ediliyordu (“Allah'ın hükmünün bulunduğu...”, “bu kitaplarla hükmettinler” diyor), hatta Muhammed'in peygamberliğinin bir kanıtı sayılıyordu (“Yanlarında, Hz. Muhammed'i tasdik eden Tevrat varken nasıl onu reddediyorlar?” demeye getiriyor).

Kur'an'a, 7. yüzyılda Arabistan yarımadasında ortaya çıkan bir

inanç açıklaması olarak ve Kutsal Kitap'la ilgili o zamanki genel görüşü kaydeden tarihsel bir belge olarak başvuruyorum. Sonuç şu ki: Kur'an'ın sayfalarındaki Kutsal Kitap'la ilgili beyanlar, Tevrat'ın ve İncil'in değişmezliğini doğruluyor. Hz. Muhammed'in zamanındaki Tevrat'ın veya İncil'in varlığı ve doğruluğu konusunda şüpheye götüren en ufak bir ifade bile yoktur. (Ayrıca Kur'an'da şu ayetlere bakabilirsiniz: Bakara Suresi (2), ayet 41, 91 ve 113; Al-i İmran Suresi (3), ayet 93; Nisa Suresi (4), ayet 47 ve 136; Maide Suresi (5), ayet 68; A'raf Suresi (7), ayet 156-157; Yunus Suresi (10), ayet 94; vs.).<sup>14</sup>

İslam aleminde Kur'an Tanrı'dan gelen son vahiy olarak kabul edilir. İlahi sayılan her sözün mal edildiği Tanrı'ya karşı sonsuz saygım nedeniyle Tanrı'nın, Kendi sözlerinde çelişkiye düştüğü düşüncesini, aynı saygıya sahip olan hiç kimseye yakıştıramam. Tanrı'nın sözünü savunacaksak, saygın bir şekilde savunalım. Bu konuyu hafife almayalım.

Bu nedenle İncil'le Kur'an'ın arasındaki farklılıklar meselesini çözmek için diğer kutsal kitapların itibarını yıkmayı, tutarlı ve ciddi hiçbir araştırmacının tatmin olacağı bir yol olarak görmüyorum. Kur'an'daki farklılıkları temize çıkarmak için, daha başka yollar bulunsun.

Şimdi, Kutsal Kitap'ta, Hz. Muhammed'i inkar etmek için bir "tahrif" söz konusuysa, Hz. Muhammed'den önce tahrif edilmesi mantıksızdır. Ondan sonra da olamaz, çünkü:

1) Tevrat'ın bugünkü durumunu alması, İsa'dan Önceki dönemlerde gerçekleşmiştir. Lut Gölü Tomarları (Kurman Yazıtları), bu gerçeği gözler önüne seren kanıtlardan biridir. 1947'te bulunan elyazmaları arasında, Tevrat'ın neredeyse bütün

bölümlerinden parçalar vardır<sup>15</sup>. Bu kopyalar, İSA'DAN ÖNCEKİ DÖNEMLERE AİT<sup>16</sup>. Lut Gölü Tomarları ve önemi üstüne, kongrelerde şunlar dile getirilmiştir:

- Bu tomarlar İsa'dan Önceki zamana aittir.
- Bu tomarlar içinde bulunan Tevrat bölümlerine ait metinler, Tevrat'ın İsa'dan Sonraki metinlerine uyduğunu ortaya koymuştur.

Hayrullah Örs de şunları yazar: “M.Ö. 300'e doğru da Tarihler, Ezra ve Nehemya bölümleri (indirildi). Bu son tarihten sonra Eski Ahit'in artık şimdiki şekilde kaldığı, hatta **bir harfinin bile değiştirilmediği** bir gerçektir...”<sup>17</sup>

2) Tevrat, sayısız İnanlılarca okumuş ve korunagelmiştir. Bir yerdeki nüshasında değişiklik yapılmış olsaydı, başka yerlerdeki nüshaları bu değişiklikten uzak kalırdı. Ve bugün çeşitli nüshalarda bu çelişkiler ortaya çıkardı. Ne var ki, hepsi birbirine uymaktadır. Kaldı ki, “Kutsal Kitap tahrif edilmiştir” diyenlerin, “aslı”nı ortaya koymaları gerekir. Bunu hiçbir zaman yapamayacaklardır, çünkü “başka aslı” hiç olmamıştır.

İşte 7. yüzyıldaki Kutsal Kitap'la bugünkü tıpatıp aynı. Çünkü bugün okuduğumuz Tevrat'ın tercümelere İ.Ö. 2. yüzyıla ait, İncil'in tercümelere ise, İ.S. 2., 3. ve 4. yüzyıllara ait nüshaların metnine dayanıyor. Kutsal Kitap'ın asıl metinleri İbranice, Aramice (Eski Ahit) ve Grekçe (İncil) yazıldı. Tercümelere orijinal metinlerden yapılıyor. Türkçe'de de aynı asıllara dayanan tercümelere mevcuttur. Onları güvenle okuyabilirsiniz.

Kutsal Kitap'ın geçerliliğini ve değişmezliğini doğrulayan



kaynaklar çoktur: tarih, arkeoloji, eski metinleri araştırma bilimi, o çağa ait belgeler ve havarilerden ve bir sonraki kuşağın İnanlılarının yazılarında, Kutsal Kitap'tan ve özellikle İncil'den bulunan sayısız aktarmalardır (Bu alıntılar konusu bölüm 8'de daha geniş bir şekilde ele alınacak).

Kişi ister tanrıtanımaz, ister şüpheci veya isterse fanatik dinci olsun, çarpık iddiaları açıkça ortadan kaldıran ve reddedilmesi mümkün olmayan bu delillere başvurabilir. Bu alandaki dünyanın en büyük ve uzman kütüphanelerinde (Vatikan ve Londra gibi kütüphanelerde), İncil'den ilk yüzyıllara ait, **birbirini tutan 5000'e yakın nüsha bulunmaktadır!**(Bkz. sayfa 93'teki iki örnek).

Orijinal metinlerin yazıldığı tarihlerden bu yana, Kutsal Kitap'a hiçbir düzmece hikaye, efsane ya da batıl inanç eklenmedi. En eski elyazmalarına başvurarak Tanrı tarafından bir bir esinlenen ayetleri inceleme imkanına sahibiz. Bu şekilde, öğretilerinden en küçüğünün, en ufak ayrıntısının bile hiçbir değişikliğe uğramadığını kesin olarak biliyoruz.

Bununla birlikte, İncil'in bunca nüshasının arasında bazı kopya hataları vardır. Ama bunların çoğu imla hataları olup hiçbir ayetin esas anlamını etkilememektedir! Bu hatalar toplam metnin %0,6'sı kadar az bir bölümü kapsıyor. Hiçbir, eski kitap, bu kadar çok sayıda eski nüshaya sahip olmadığı gibi, aralarında bu kadar az farklılıklar da göstermemektedir<sup>18</sup>. Kur'an'ın mevcut olan az sayıdaki eski el yazısı nüshaları arasında bile, noktalama veya harf değişiklikleri orantılı olarak daha fazladır<sup>19</sup>.

Eski zamanlarda Kutsal Yazı'ları kopya ederken Yahudi katipler öyle titizdiler ki, kopya ettikleri her yeni sayfanın bütün

harflerini dikey, yatay ve çapraz olarak tek tek sayarak eksik veya fazla çıktığı takdirde sayfayı yakıp yeniden başlıyorlardı.

Yine de bir kitabın Tanrı sözü olmasını sağlayan şey, yapılan binlerce kopyada bir kaç noktalama veya imla hatasına rastlanmaması değil, Tanrı'dan gelmiş olmasıdır. Dünyada belki hiç kopya hatası olmadığı halde (bu hemen hemen imkansızdır), Tanrı sözü olmayan kitaplar vardır. Bilgisayarın sağladığı temizliğe rağmen, bugüne dek hiç imla hatası olmayan tek bir kitaba bile rastlamadım.

“Bütün hak kitaplara inanıyorum ama Tevrat’la İncil tahrif olmuş” demekle durumu geçiştiremeyiz. “İnanmak” kelimesi birinin ya da bir şeyin varlığını kabul etmek veya ona güven bağlamak olduğu kadar, sadık kalmak ve inandığımız şeye uymak anlamına da geliyor. Bu doğrultuda Kur’an’ın hükmü doğrudur:

“Ey Kitap ehli! **Tevrat’ı, İncil’i** ve Rabbinizden size indirileni gereğince uygulamadık çabir temeliniz olmaz” (Maide (5), ayet 68).

Yok olmuş bir şeye veya bozulmuş olan bir kitaba nasıl uymamız isteniyor? Ama onu uygulamalıysak, değişmez Tanrı Sözü olduğu içindir. Tanrı, bizim gibi sözlerini geri alan bir varlık değildir. Ayrıca eğer insanlar Kutsal Kitap’ı bozdularsa, Tanrı insanları 7. yüzyıla kadar yalana bile bile inandırmıştır; Kur’an bile bu “yalana” uymamızı istemektedir!

“Kur’an, mevcut Kutsal Kitap’ı doğrulayan veya onaylayan bir kitap olarak geldi, ama Kutsal Kitap tahrif olmuştur” iddiası kendi kendini çürütüyor! Nitekim bir anahtardan ikinci bir anahtar yapıldığında, ikincisi kilidi açamazsa, “kapıyı açan asıl anahtar

yanlıştı ya da değışti” diyebilir miyiz? Bindiğimiz dalı kesip yere düşüyorsak, “dal sağlam değildi” diyebilir miyiz? Mahkemede şahit olarak çağırđımız kişiler hakkında hem sözlerini tasdik ettiğimizi, hem de yalan söylediklerini ileri sürüyorsak, neye inanacağız? Eğer vahiy dizisinin son halkası Kur’an olup diğer halkalar çürüdüyse, Kur’an ne kadar sağlam olursa olsun zincirin gücü yok oldu demektir!

Ayrıca bu iddialar Tanrı’yı küçük düşürüyor: sanki Kur’an’ı koruyabilmiş, ama aynı derecede Kendi Sözü olan Tevrat’a ve İncil’e sahip çıkamamıştır.

Ne var ki, Tanrı Sözü’nü insan asla bozamaz, Tanrı da onu değıştirmez. Tarihsel kanıtlar, Kutsal Kitap’ın içeriği ve insan sağduyusu bunu kanıtlıyor. Yine de, Kutsal Kitap’ın değışmezliği konusunda en önemli kanıt, şüphesiz Tanrı’nın güvenilirliğidir:

*“Tanrı insan değil ki, yalan söylesin ve insan oğlu değil ki, nadim olsun. O söyler de onu yapmaz mı? Yahut söz verir de icra etmez mi?”*(Sayılar 23:19).

Allah’a inancı olan herkes Tanrı’nın Tevrat’ı, Zebur’u ve İncil’i gönderdiğini biliyor ve kabul ediyordur. Gelecek kuşaklar olan bizlerin bunları okuyabilmesi için, bu bildiriler yazıya geçirildi. Kimse de bunu inkar etmez.

Şimdi soru şudur: **Bir zamanlar Tanrı gücüyle gelen ve korunan Kitaplar sonradan insanın eliyle tahrif edilmiş olabilir mi?**

*“Ot kurur, çiçek solar, fakat Allah’ımızın Sözü ebediyen durur”*  
(Yeşaya 40:8).

Tanrı Sözü solmaz, bayatlamaz da! Bu, Tanrı'nın vaadidir. Tanrı'nın söz verdiği bir konuda sözünü yerine getiremediği ileri sürülüyorsa, ne biçim bir Tanrı anlayışıdır bu?

İsa'nın şu sözlerine dikkat edin:

*“Yasa’yı(Tevrat’ı) ya da Peygamber’lerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim. Size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa’dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile eksilmeyecek”<sup>20</sup>(Matta 5:17,18).*

Bunlar Tevrat ve Peygamberlerin Yazıları’yla ilgili açıklayıcı sözlerdir. Hiçbir hakiki kutsal kitap geçerliliğini asla yitirmeyecektir. Şimdi de İncil’le ilgili yine İsa'nın açıklaması:

*“Gök ve yer ortadan kalkacak, ama benim sözlerim asla ortadan kalkmayacaktır”(Matta 24:35).*

Okuduğumuz gibi, ne bir harf, ne de bir nokta eksilecek, ne de ortadan kalkacak. Yani tahrif edilemeyecek, geçerliliğini de yitirmeyecektir!

Son olarak Zebur’un şu ayetine bakalım:

*“Sadakatimi yalana döndürmem, antlaşmamı bozmam ve dudaklarımdan çıkanı değiştirmem.” “Sözümün tümü hakikat ve ebedidir” (Zebur: Mezmur 89:33 ile 119:160).*

Bu ayette yine açıklanan çok önemli şu dört gerçeğe bakalım:

1. Kendi Sözü'nün hükmünü yürürlükten kaldırmaz. Hiçbir ayeti

unutturmaz, onun yerine benzerini de getirmez! Tanrı, sözlerini geri almıyor: “*dudaklarımdan çıkanı değiştirmem.*”

2. Her şeyin üzerine egemen olan, tarihin akışını kontrol eden Tanrı, bir kere duyurduğu vahyi “yalana döndürmeyecektir”. Başka bir deyişle, yukarıdaki bu ayete göre O, “göksel tahtında” her hangi bir kimsenin Kendi Sözü’nü bozmasına ya da değiştirmesine izin vermeyecektir!
3. Sözü’nün bir kısmı değil, Sözü’nün tümü hakikattir. Bir tek kitap değil, O’ndan gerçekten gelen ve birbiriyle uyum içinde olan kitapların tümü bizi gerçeğe götürüyor. Çünkü...
4. ...Sözü ebedidir. Asırlardan beri ne söyledi, ne yazdırdıysa, bugün olduğu gibi ebediyete kadar geçerli olacaktır.

Böylece Tevrat, Zebur, Peygamber’lerin Yazıları ve İncil, Son Hüküm Günü’nde, Kutsal Kitap’taki gerçeklerin tümünü kabul edip etmediğimize göre sonsuzluktaki durumumuzun ne olacağını kesinleştirecek olan güvenilir kanıtlardır.

“(Tanrı’nın) önünde sizi suçlayacağımı sanmayın. Sizi suçlayan, umut bağladığınız Musa’dır. Musa’ya iman etmiş olsaydınız, bana (İsa’ya) da iman ederdiniz, çünkü benim hakkımda yazmıştır”(Yuhanna 5:45,46).

Takdir edersiniz ki sonsuz mutluluğumuz veya sonsuz utancımız söz konusu olunca hafif kararlar alamayız, asılsız yargılar yürütemeyiz, kulaktan dolma bilgilerle de yetinemeyiz... Hz. Musa’ya inanıyorsak, Musa’nın kitabını (Tevrat’ı), Hz. İsa’ya inanıyorsak İncil’i okumalı ve onlara inanmalıyız.

Şu ana kadar üzerinde ısrarla durduğum bunun gibi nice ayetler,

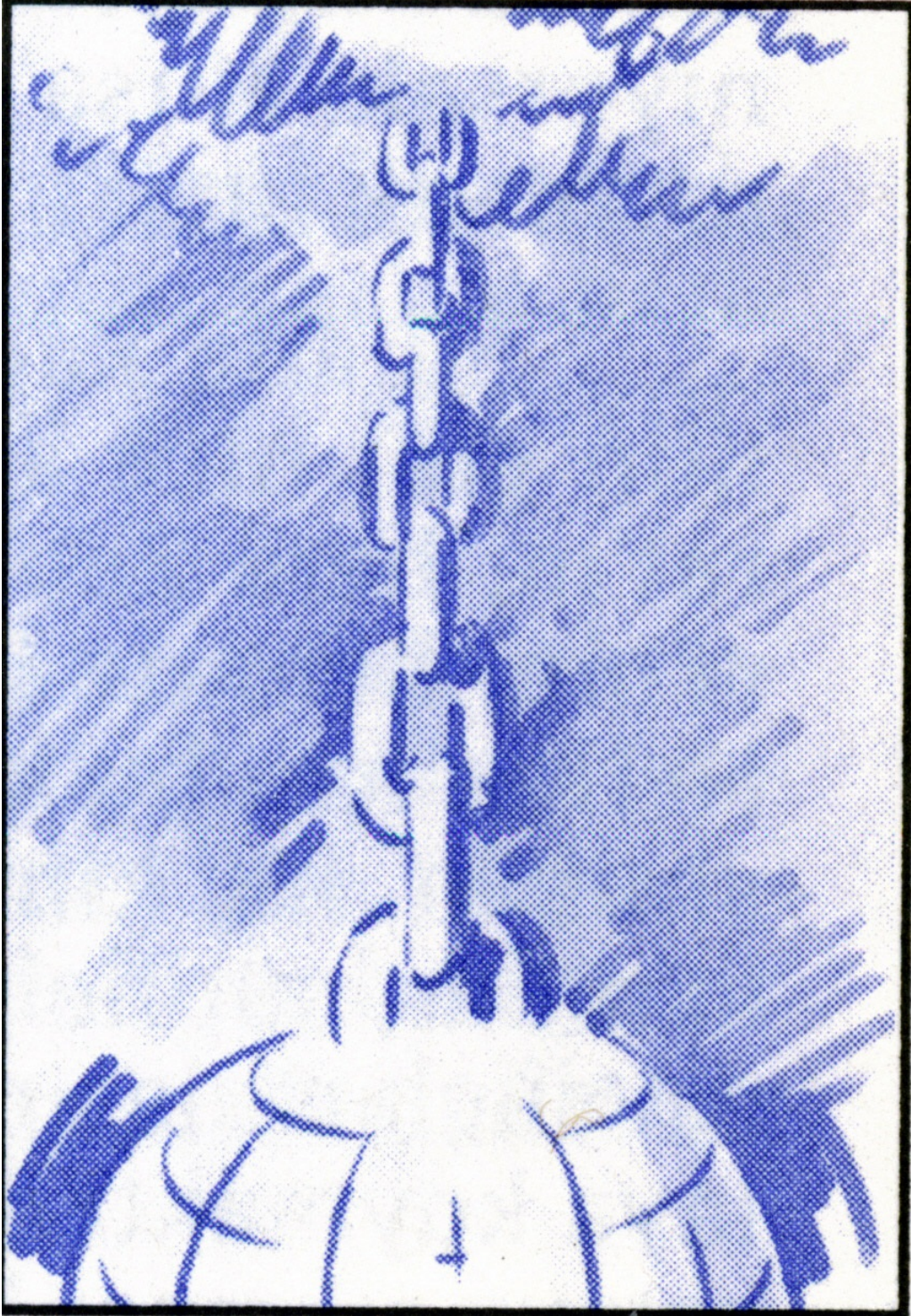
kesin bir ifadeyle hem Tevrat'ın, hem Zebur'un, hem Peygamber'lerin Yazıları'nın, hem de İncil'in değişmezliğini ispatlıyorlar. Herkes için bu kadarı yeterli olsa gerek. Takdir edersiniz ki, hiç kimse bu kanıtları küçümsememeli! Bu kanıtlar, şüphe götürmez bir biçimde karşı koyanların suçlamalarının ne kadar temelsiz olduklarını ortaya koymaktadır. (8. bölümde, İncil'in kitap olarak ortaya çıkması konu edilecek. O zaman İncil'le ilgili olarak burada sunmadığım daha başka kanıtlar sunacağım).

Tanrı insanı yanıltmak istemiyor. Onu aydınlatmak istiyor ve bunun en harikulade kanıtı Vahiy Dizisi'dir. Kutsal Kitap, her bir halkasıyla yüzyıllar boyunca sapasağlam kalan bir zincir gibi, bizi Tanrı'ya ulaştıran en güvenilir hattır.

Gerek eski peygamberler, gerekse havariler, yani Tanrı'nın bütün sözcüleri, gerek Eski Ahit gerekse İncil, yani Tanrı'nın bütün insanlara sunduğu kanıtlar, mükemmel bir uyum içinde tek ve aynı olaya, tek ve aynı kişiye, İsa Mesih'e ve yeryüzüne gelip açtığı kurtuluş yoluna tanıklık ettiler, ediyorlar da. Çünkü Tanrı, Kutsal Kitap aracılığıyla, bu gerçekleri test edilebilir şekilde ayağımıza kadar getirdi.

Eski peygamberler, gelecek olan Mesih hakkında sürekli kehanette bulunurken gözlerini geleceğe dikiyorlardı. Havariler ise, "peygamberlerin önbildirileri uyarınca beklediğimiz Mesih, İsa'dır" diye duyurdular ve O'nun yanındayken gördüklerini ve işittiklerini Kutsal Ruh'un esinlemesine göre anarak bizim için kaydettiler. Biz de gözlerimizi onların tanıklığının esas hedefi olan İsa'ya dikelim.







# Tanrı Sözü'nün insan yapısına bürünmesi

Bu noktaya gelince anlamışsınızdır: İncil gökten ayet ayet inmiş bir kitap değildir. 'İncil' diye Arapça'ya tercüme edilen, Grekçe'deki "evangelyon" kelimesi, Türkçe'de "iyi haber", "müjde" anlamına geliyor. Dolayısıyla İncil, beklenen Mesih'in gelişinin müjdesidir.

Yani İncil gökten İsa'ya inen bir kitaptan çok, İsa'nın Kendisidir. Sözleriyle, yaptıklarıyla, başına gelenlerle birlikte İsa'nın Kendisinin ve Tanrı'dan getirdiği kurtuluşun müjdesidir. Çünkü gökten esas inen, Tanrı'nın Sözü (Kelamullah) diye bilinen İsa Mesih'in Kendisidir!

*"Gökten inmiş ve gökte olan İnsanoğlu'ndan (İsa'dan) başka hiç kimse göğe çıkmamıştır."*

*"Yukarıdan gelen, herkesten üstündür (...) Ne görmüş ve ne işitmişse ona tanıklık eder (...) O'nun tanıklığını kabul eden, Tanrı'nın gerçek olduğuna mührünü basmıştır."* (Yuhanna 3:13 ile 31-33)

İncil kitap olarak ise, İsa Mesih'le ilgili müjde hakkında Kutsal Ruh'un esinlediği yazılı kayıttır.

İsa Mesih'in doğumunun olağanüstü şartlarını herkes az çok biliyor. İsa Mesih, Kutsal Ruh'un sayesinde, babası olmadan yeni bir yaratılış, ikinci Adem olarak geldi. Yine de bunun esas ne anlama geldiğini derin derin düşünmemiz gerekir. Tanrı, kendi Kutsal Ruhu aracılığıyla Meryem'in mucizevi bir şekilde gebe kalmasını sağladı. Böylece Kendi Sözü'nü ve Kutsallığını insani bir varlığa, yani doğacak çocuğa yüklemiş oldu. Kutsallığını,

## Ruhu'nu ve Sözü'nü!

*“Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Söz insan olup aramızda yaşadı. Biz de O'nun yüceliğini gördük”*(Yuhanna 1:1-14).

Dolayısıyla dünyaya gelen Ruhullah (ruhun minh) ve yaşayan Kelamullah'tır (kelimetüh).

Okuduğumuz gibi “Söz Tanrı'dır”. Bu ayette, Tanrı bize Kendi niteliklerinin en değerlilerinden birini açıklamaktadır. Yani her şeyden önce O bizimle ilişkide bulunmak, iletişim kurmak istemektedir. Bu “Söz” denen iletişim kurma isteği, kendi özyapısında mevcuttur! O. Sessiz bir put değildir; güneş ya da rüzgar gibi doğanın bilinçsiz bir gücü de değildir. Yaşayan Tanrı'dır! Tanrı bize Kendisini tanıtmak, anlatmak istiyor. “Ben nasıl bir kişiyim?” sorusuna kendimce bir cevap getirdiğim gibi, Tanrı da Kendisi hakkında, Kendi özünü ve karakterini tanımlayan bir düşünceye sahiptir. Ben düşüncemde kendimi tarif edebiliyorum. Tanrı da bu doğrultuda düşüncesinde Kendini canlandırıyor.

Tanrı düşüncesinde Kendisini canlandırınca oluşan tanım, O'nun kadar mükemmeldir. Kendisi kadar ezeli ve ebedidir. Tanrı'nın bütün doluluğuna sahiptir! Kutsal Kitap, bu tanıma “söz” ya da “kelam” olarak tercüme edilebilen ve de “bilgi” veya “kimlik” anlamına gelebilen Grekçe “Logos” ismini veriyor.

“Filoloji” ya da “Arkeoloji” gibi terimlerdeki “loji” eki, “logos” kelimesinden kaynaklanır ve bilim demektir. Çeşitli mamullerin markalarının yazılışına da “logo” denir. “Logo” bir ürünün kimliğini temsil eden yazılı simgedir.



Dolayısıyla, bu “Söz” (Logos), Tanrı’nın düşüncesi olduğu kadar, O’nun karakteri ve öz kimliğinin tanımıdır! Ve anlamadığımız bir şekilde bu “Söz”, kendiliğinden yaşayan bir “Söz”dür. Çünkü Tanrı’nın Kendisi hakkındaki tanımı, Kendi varlığı kadar mükemmel bir bütün, bir cevher olmaktadır. Yine de, Kendisinden ayrı bir varlık değil, Tanrı’nın ta Kendisidir! Tıpkı telefonda babamızın sesini duyduğumuz zaman: “Anne, babam telefonda” diyebildiğimiz gibi.

*“BAŞLANGIÇTA SÖZ VARDI. SÖZ TANRI’YLA BİRLİKTEYDİ VE SÖZ TANRI’YDI”(Yuhanna 1:1)*

*“Tanrı’nın Söz’ü diri ve etkilidir, iki ağızlı her kılıçtan keskindir. Canla ruhu, ilikle eklemleri birbirinden ayıracak kadar derinlere işler; yüreğin düşüncelerini ve amaçlarını da yargılar. O’nun (yani Tanrısal Söz’ün) görmediği yaratık yoktur. Kendisine hesap vereceğimizin (yani yaşayan Söz’ün) gözleri önünde her şey çıplak ve açıktır.”(İbraniler 2:12,13)*

Tanrısal Söz, kendiliğinden yaşayan, gören ve hesap soran bir Söz’dür!

Tanrı insanlara sözlerini ilettikten sonra, ne yazık ki, dinsel kurumlar, onların anlamını kalıplaştırarak, bir dizi yaptırım haline getirmişlerdir. İnsanlara, kendileriyle haberleşmek isteyen kendilerine yakın bir Tanrı’yı göstereceğine, yarattığı bu dünyayla ilgisini kesmiş, ulaşılması imkansız olan, samimi olursak çarpılacağımız biri olarak göstermişler. İnsanları tanrı’ya kavuşturacaklarına uzaklaştırmışlar. Oysa O’nun esas isteği, öfkesini alet ederek insanları sömürmek değildir. Aksine, bizi sevdiği için en doğal isteği ve düşüncesi, bizimle iletişim kurma isteğidir. Bu yüzden bize Sözü’nü, yani sevecen özünü iletmek amacıyla etkili ve “çeşitli yollara’ başvurmuştur (İbraniler 1:1,2).

Eskiden Sözü’nü, Kendi temsilcileri olan peygamberlerine vahyederek insanlara seslenmiştir. En son olaraksa, artık seçilmiş bir insan sözünü bildirerek değil, Sözü’ne beden vererek, İsa’nın bedenine yükleyerek bize konuştu. İsa’nın, yalnız ara sıra Tanrı’nın sözlerini (vahiylere) aldığını düşünmemeliyiz. O Tanrı’nın Sözü’nü almıyor, O zaten Tanrı Sözü’nün insana bürünmüş halidir, vahyin ta kendisidir. Alıştığımız tabirle

“Meryem oğlu İsa Mesih, Allah’ın kendisinden bir söz, O’ndan bir kelimedir.” İçinde Tanrı’nın bilgileri, duyguları ve düşünceleri, yani O’nun karakterinin, kimliğinin tüm doluluğu konut kurmuştur.

Bir insan söyledikleri veya yazdıklarına dayanılarak yargılanabilir. Çünkü ne olduğu, ne düşündüğü ifadelerinde yansır. Tanrı’nın ifadesi İsa Mesih olarak canlanınca, Tanrı’yı yansıtmakla kalmıyor, içinde Tanrı’nın Kendisi düşünüyor, Kendi Kendini açıklıyor... Tanrı’nın kimliğinin özyapısını taşıyor, çünkü Tanrı Söz olarak İsa’nın içindeydi:

*“Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı’yla birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı. **SÖZ İNSAN OLUP ARAMIZDA YAŞADI**”*  
(Yuhanna 1:1,14).

*“Çünkü Tanrılığın bütün doluluğu bedence Mesih’te ikamet ediyor”*

(Koloseliler 2:9).

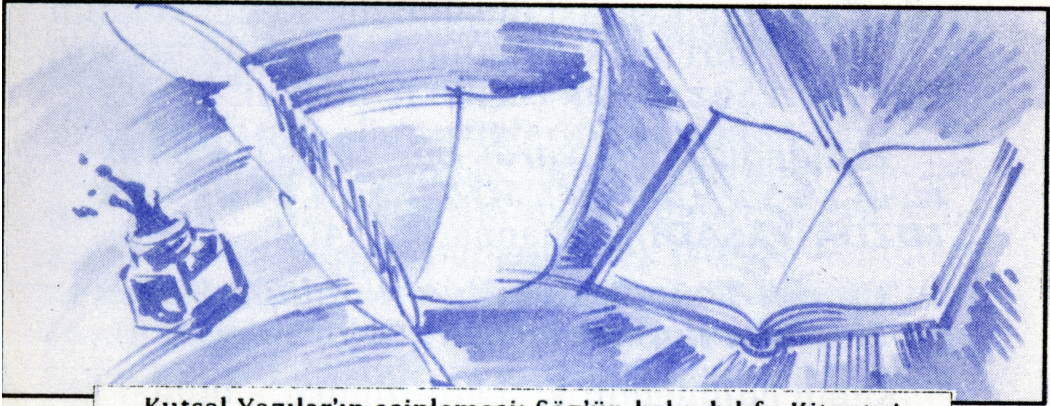
Kabul edilmelidir ki, kültürümüzde bunlar kolay sindirilecek sözler değildir. Fakat günümüzde bile insanoğlunun aya ayak bastığını bir türlü kabul edemeyen insanlara da rastlanır. Ama bilindiği gibi, olayların kavranmayışı ya da kabul edilmeyişleri, onların gerçek olmadıkları anlamına gelmez.

Sanırım bunları bu şekilde daha kolay anlarız:

Eskiden, Tanrı benzer bir şekilde, Sözü’nü idrak edebileceğimiz biçimde, harfler ve mürekkeple kitap şeklinde kağıda yazdırmıştı. Kağıt (o zaman papirüs ya da parşömen, fark etmez), mürekkep ya da harfler, geçici, bozular malzemelerdir. Fakat görüyoruz ki,

hepimizin kullandığı yazı yazma araçları, Tanrı'nın Sözü'ne yazılı bir ifade verilmesi için kullanılmıştır. Onların aracılığı ile Tanrısal nitelikler taşıyan bir yazı ortaya çıkmıştır: Kutsal Kitap. Maddi, geçici, fani şeylerden yararlanıyor. Tanrısal düşünceler fiziksel bir araca sığdırılıyor.

Kitabı bir kap olarak, bir kılıf olarak düşünebiliriz. Fizikseldir, ama ondaki sözler, ifadeler yüce ve Tanrısaldır. Tanrı'nın öz düşünceleri, karakteri ve kimliği o satırlarda yansıyor. Bunu, Tanrı Sözü'nü küçük düşürmek, Tanrı'ya eş koşmak olarak düşünmek bile mantıksızlıktır.



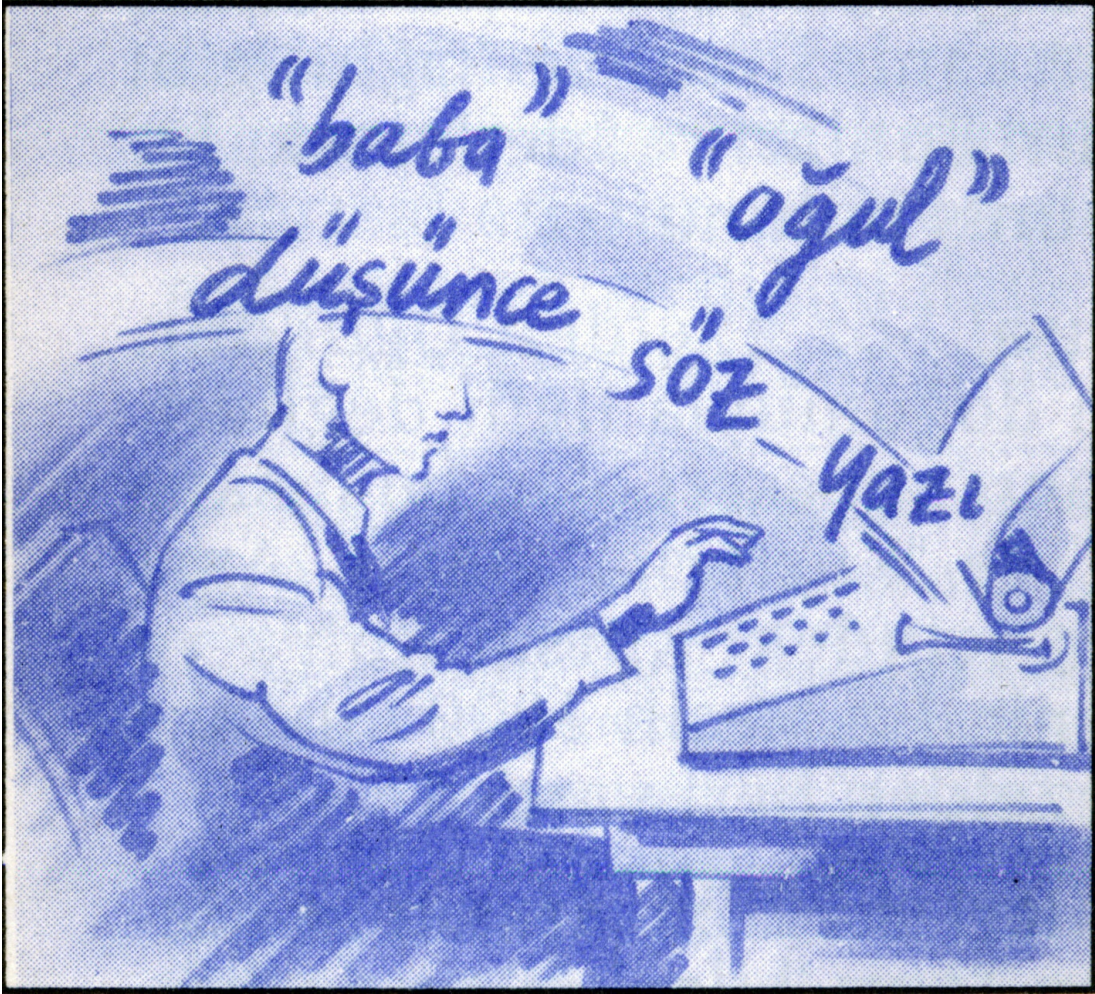
Kutsal Yazılar'ın esinlemesi; Söz'ün kabı, kılıfı: Kitaptır!

Tanrısal Söz ile ilgili gizemin yarattığı hayranlık o kadar güçlü ki, bütün semavi dinlerde, Kutsal Kitap'ların aslı ezelden yazılıp göklerde (Cennet'te) saklı olduğu şeklinde bir düşünce gelmiştir. Ne var ki, gökte var olan kitap değil, yaşayan Söz'dür.

Tanrısal Söz, yazılması için faydalanan bütün bu nesnelere önce, başlangıçta var idi. Var olabilmesi için, ya da varlığını sürdürebilmesi için bu araçlara ihtiyacı yoktur. O, ezelden beri Tanrı'nın düşüncesinden kaynaklanarak sevilmektedir ve vardır. "Kalamullah"ın, veya aynı anlama gelen diğer bir isimle "Oğul"un, Tanrı'yla Kendisi arasındaki ilişki hakkındaki tanıklığı şudur: "*Dünyanın kuruluşundan önce sen beni sevdin*"(Yuhanna 17:24).

Yaşayan Söz'ün, Tanrı'nın düşüncesinden kaynaklandığı içindir ki, O'na da manevi anlamda, 'Oğul' unvanı verilmiştir. İsa'ya "Tanrı Oğlu" denmesinin, dünyada insan olarak doğmasıyla hiçbir ilgisi yoktur. İsa dünyaya gelmeden önce, içindeki Tanrısal Söz ve Kutsal Ruh olarak, Tanrı'nın bağrında, yani özünde ezelden vardı (Yuhanna 1:18).

Bir yazarı düşünelim: kafasında cümleler kuruyor ve bunları



kağıda daktilo ediyor. Yazının “kaynağı” yazarın düşüncesidir, değil mi? Düşüncelerini ifade etmek için kendi sözlerini kullanıyor. Sözleri, düşüncesinin “aracı”dır. Bir mecaz kullanacak olursak, yazarın düşüncesi ifadelerin “babası”dır diyebiliriz. Çünkü sözleri düşüncesinden kaynaklanıyor. Bu şekilde, “düşünce”, “kaynak” ve “baba” sözcüklerini anlamdaş olarak kullandık. Aralarında fiziksel bir bağ yoktur; bağlantısı manevidir. Tanrı Kendisini “Baba” olarak tanıttığı zaman her şeyin kaynağı olduğunu belirtiyor. Bedensel olarak çocuk sahibi olduğu anlamına kesinlikle gelmez.



Aynı şekilde yazarın sözlerinin, düşüncesinin “sonucu” veya “oğlu” olduğunu söyleyebiliriz. “Sonuç” ya da “oğul” sözcükleri manevi anlamdadır. Yazar bunları bir kitap haline getiriyor ve bu sefer biz onun eserinden zevk alabiliriz. Yazarın Yunus Emre olduğunu düşünelim. Kitap Yunus Emre’nin kitabıdır... Kendi ifadeleri ve düşünceleridir; hatta kendisini okuduğumuzu söyleyebiliriz bir anlamda. Ama Yunus Emre ile şahsen görüşüyor değiliz. Kutsal Kitap, benzer bir şekilde Tanrı’nın Sözü’dür. Tanrı’yı öğrenmemizi sağlar, ama Tanrı’yla görüşürmez.

Bugün bilgisayar daktilonun yerini almıştır. Farz edelim ki, bilgisayarı yazarın kafasına bağlayabiliriz. Bu sefer ekran aracılığıyla yazarla sürekli ve canlı bir ilişkide bulunurduk. Tanrı, Sözü’nü Mesih’in bedenine yükledi. Ama bu Söz, bir kitapta olduğu gibi, yazıldıktan sonra canlı bağlantının dışında kalan bir söz değildir... Sürekli Tanrı’nın düşüncesinin, sevgisinin ve gücünün uzantısı olan canlı Sözü’nü yükledi. Mesih aracılığıyla Tanrı’yla sürekli ve canlı bir ilişkide bulunabiliriz. Tanrı Oğlu’nun anlamı, “Tanrı’nın özünden cereyan eden” demektir.

“Tanrı’nın diri Sözü” ve “Tanrı’nın Oğlu” kavramlarına getirdiğim bu açıklamalar, kendi icadımız değildir. Tanrı’ya, kafamızın ürünü olan garip kavramlar eş koşmuyoruz. Böyle bir şeye zaten aklımız yetmezdi. Ama “Tanrı’nın canlı Sözü” ve “Oğlu” gibi ifadeleri seçen Kendisidir! Bunları reddedersek, bu sefer Kendisine karşı gelmiş bulunuruz.

Bu anlamda Tanrısal Söz ezelden Oğul’dur. “Oğul” kavramı Mesih’in doğumuyla ilgili değildir. İnsan olarak doğunca, Tanrı’nın eseri olan bu insana “İsa Mesih”, “İnsanoğlu” ve “Kurtarıcı” denir. Ama Tanrı’nın özünden gelen içindeki Kutsal Ruh’a ve Söz’e “Tanrı’nın Oğlu” denir. İsa Mesih 2000 yıl önce

doğdu. Tanrı Oğlu ise, ezelden beri vardır!

Süleyman'ın Meselleri 8:22-31 arasında (Zebur'da), Oğul Kendisinden Tanrı 'bilgeliği' ya da ' hikmeti' olarak bahsederken şöyle yazıyor:

*“Rab, başlangıçta, kadim işlerinden evvel bana (Sözü'ne) sahipti. Dünya var olmadan evvel, başlangıçta, ezelden beri beni teşkil etti...” “(Dünyayı yarattığı zaman) yapıcı olarak O'nun yanındaydım (...) ve sevincim insanoğulları içindi...”*

Bu ayette görüldüğü gibi, bu Söz, kendi kendini anlatacak, sevinecek ve yaradılışın mimarı olacak kadar diri bir Söz'dür. Tanrı dünyayı canlı Sözü aracılığıyla yarattı: Allah “ol dedi ve oldu”<sup>21</sup>(Bkz. Tevrat'ta: Tekvin 1:1-3; Zebur'da: Mezmur 33:6; İncil'de: Yuhanna 1:1-3). “Ol” buyruğu, Tanrı'nın isteğini gerçekleştiren yaratıcı güçtür. Tanrı'nın ta kendisidir. Tanrı'nın, sırf düşüncesiyle değil de, sözünü kullanarak yaratması bunu kanıtlamıyor mu? Yaratırken, özü olmayan, Kendisinden farklı bir araç kullanamazdı. Çünkü O, YOKTAN yarattı! “Ol” buyruğu O'ndan ayrı bir parça değildir. Çünkü Tanrı parçalara bölünmez. Hz. İsa, “O'ndan bir kelam” olarak tanımlanır<sup>22</sup>. Ama Tanrı'nın Sözü'nü Tanrı'dan ayıramayız. “O'ndan bir kelamdır” dediğimizde, Söz'ün, Tanrısal erişilmezlikten gelip dünyaya Mesih'te konut kurarak girdiğini ifade ediyoruz<sup>23</sup>. Aynı “ol” buyruğu Meryem'in rahminde İsa'ya yüklendi!<sup>24</sup>

Yarıca, Süleyman'ın Meselleri'ndeki ayette, Tanrısal Söz'ün bizi yaratıp sevgisini ve sevincini bizimle paylaşmak istediğini okuyoruz. Demek ki, hiçbir şey yaratılmadan önce Tanrı'nın bize söyleyecekleri vardı. Ancak biz bu göksel haberleri öğrenebilelim diye, Tanrı bu sefer görülecek, işitilecek, anlaşılacak araşlar

kullandı. Kimi zaman Sözü'nü sesli olarak duyurmuş (ki ses de fiziksel bir araçtır), kimi zaman ise, peygamberlere Sözü'nü söyletmişti ya da yazdırmıştı.



**Kutsal Kitap'taki kehanetler uyarınca gelen Tanrı'nın Yaşayan Sözü; Söz'ün kılıfı: İsa Mesih'tir!**

Aynı şekilde bu son çağda, Tanrı en etkili aracı kullandı. Tanrı'nın Kitabı bize gerçeği öğretir. Ama bizi sevemez, sevinç ya da sıkıntı anlarında bizi anlayamaz, dinleyemez. Bizi günahlarımızdan arındıramaz, yerimize geçip bağışlatan kurban olamaz. Tanrı'yla aramızda ara bulucu olamaz... Fakat Tanrısal Söz insan olarak bu dünyaya geldiği zaman, sadece Tanrı'ya ve O'na giden yolu açıklamakla kalmadı, üstelik bizi seviyor ve yanımızda ömür boyunca dost olarak kalmak üzere kendini veriyor. Tanrısal Söz dünyamıza İsa Mesih olarak geldi. Fiziksel bir araç olan İsa'nın bedeninde Tanrı, Kendisinden ayıramayacağımız Söz olarak bulunuyor! Ama endişelenmeyin. Çünkü, daha önce gördüğümüz gibi, yaşayan Tanrısal Söz'ün bir kaba, bir kılıfa, fiziksel bir araca sığdırılmasının, Tanrı'ya eş koşmakla en ufak bir ilgisi yoktur.

Bir hazine toprak bir kap içinde bile olsa yine de hazinedir. Değeri aynıdır.

Bu biraz televizyonda gördüğümüz ünlü birinin görüntüsüne benziyor. Ekranı sığmıştır, ta kendisini görmüş sayılırız. Öyle ki, ondan söz ederken "Dün televizyonda falanca ünlüyü gördün mü?" şeklinde konuşabiliyoruz. Hatta ekrandaki görüntü ne dediyse veya

ne yaptıysa, kendisinin dediği ve yaptığına eminizdir. Ekranda gördüklerimiz kasete alınırsa, bir mahkemede bile görgü şahitliği olarak geçerli olabilir.

Ünlülerin ekranda görüntülendikleri için, aşağılandıklarını düşünemeyiz.

Tanrısal Söz'ün kabı olan İsa, *“Tanrı'nın yüceliğinin parıltısı ve O'nun varlığının öz görünümüdür”*(İbraniler 1:3). Kutsal Kitap bu konuda çok açık bir tanıklık veriyor: İsa Mesih *“Görünmez Tanrı'nın görüntüsü”*dür (Koloseliler 1:15; 2.Korintliler 4:4)...

Görüntünün görüntülediği öz, Tanrı'nın Kendisinden başka ki olabilir? Oğul ezelden beri Baba'nın bağrındadır. Yani düşüncesinde oluşan Söz'dür. Bu Söz, Tanrı'nın mükemmel tanımıdır. Bu nedenle de Tanrı'nın kendisidir. Çünkü Tanrı parçalara ayrılmaz. Ezeli konumunda Oğul'un bedeni yoktu. Bedene bürünmesi de şart değildi. Ama Tanrı Kendisini en mükemmel şekilde tanıtmak isterken, yine Kendisi olan Sözü'nün, bir insana yüklenerek doğması sağlamıştır. Kutsal Kitap bu doğrultuda şöyle der:

*“Tanrı'yı hiçbir zaman hiç kimse görmemiştir. O'nu, Baba'nın bağrında (Tanrı'nın düşüncesinde yani özünde) bulunan ve kendisi Tanrı olan biricik Oğul (Tanrılığın tanımı) tanıttı”*<sup>25</sup>(Yuhanna 1:18).

Yalnız bu dünyaya gelmek için bir bedene bürünür. Ancak o zaman diyebiliriz ki: *“Tanrı bedende görüldü”* (1.Timoteyus 3:16). Yanlış anlamayalım. İsa beden itibariyle Tanrı değildi. Eti ve kanı Tanrısal değildir. Ama Oğul dediğimiz içindeki Söz ve Ruh itibariyle yüce Tanrı'nın ta Kendisidir.

İncelediğimiz konuda bir insanın tanrılaştırılması söz konusu değildir. Öyle olsaydı gerçekten tanrı'ya eş koşmuş olurduk. Olaya doğru açıdan bakmalıyız. Tanrılaştırılmış bir insan değil, önce 'seslendirilmiş' ve 'kitaplaştırılmış', sonra 'insanlaştırılmış' Tanrı Sözsöz konusudur.

Yaratılmış canlılar veya cansızlar Tanrı haline gelemeyizler, Tanrı'ya dönüşemeyizler. Fakat Tanrı, istediği şekle girebilir. Yaratılan bir canlı ile birleşebilir. Eş koşmakla Tanrı'nın insana bürünmesi arasındaki fark budur. Oğul Tanrı haline gelmedi, Tanrı'nın yaşayan Sözü olarak hep var olmuştur. İsa da, insan olarak sonradan Tanrılaştırılmadı. Meryem'in rahminde oluştuğu andan itibaren, içinde Tanrı olan yaşayan kelim ve sonsuz Ruh hazır bulunuyordu. Dolayısıyla, bedeni değil de içindeki Oğul'u (yani Tanrısal Söz'ü) kastederek İsa'ya Tanrı veya Rab denebilir. Bunun böyle olması Tanrı'nın, insan kılığına girmek istediği içindir. Durum eş koşmaktan çok farklıdır. O böyle yapmak istediye kimse buna karşı çıkamaz.

Biz dilediğimiz kadar çırpınabiliriz, ama doğal düzeni değiştirecek güce hiçbir zaman sahip olamayız. Ama Tanrı doğüstü şeyler yapar. Ve bu en şaşırtıcıdır. İsa Mesih konuştuğu her seferinde Tanrı sözü duyuluyordu, davranışlarında Tanrı'nın nasıl davrandığı görülüyordu...

Kabul edersiniz ki, doğal olarak insan halindeki Tanrı Sözü, kitap halindeki Tanrı Sözü'nden daha üstündür. Yaşayan Vahiy, arada bir vahiy alan herhangi bir peygamberle kıyaslanmaya da değmez...

Bu yüzden Tanrı'ya ulaşmak için, sırf bir inanca sahip olmak, veya birdin tutmak yetmez. Tanrı ziyaretinize geldi! Tanrı'yı ve

Sözü'nü, artık İsa'yı örnek alarak, gösterdiği sevgiye kendimizi teslim ederek öğreniyoruz. Bu daha canlı, daha pratik bir öğrenim, bir okuma ve ibadet şeklidir. Şeriatın harfini, sevgi ilkesine dayanarak geride bırakan bir yaşam gücüdür.

Bu noktaya kadar şunu gördük: Tanrı bize sadece yazılarla hitap etmiyor. Kendisini, İsa Mesih 'in yaşamında da açıklıyor. Böylelikle hem düşüncesini yazdırıyor, hem de duygularını ve Kendi karakterinin sırlarını açıklıyor! Sonsuz sevgisini İsa'nın, bütün insanlar uğruna canını feda edişiyile ortaya koyup kanıtlıyor.

## 5. Çok boyutlu bir Vahiy

Artık Tanrı'nın açıklama tasarısına daha geniş bir açıdan bakabilecek durumdayız.

Tanrı'nın, hem yazılı, hem de canlı vahiy vermesi, çok eskilere dayalı bir gerçektir. Bu nedenle Kutsal Kitap'ta; a) Tanrı'nın sözlerinin yanı sıra, b) tarihsel olayların anlatımına ve c) peygamberlerin ya da havarilerin verdikleri öğretilerde rastlıyoruz. Tanrı Kendi sözlerinde olduğu gibi, insanlarla ilgilenirken tarihte ve Kutsal Ruh'un esinlendirdiği öğretilerde de vahiy veriyor (kendini ve isteğini açıklıyor). Yine de bazı kimseler, İslamiyet'teki vahiy anlayışını göz önüne alarak, Tanrı Sözü diye kabul edebileceğimiz tek şeyin, Tanrı'nın birinci şahıs olarak konuştuğu ayetler olabileceğini ileri sürerler. Bu doğrultuda peygamberlerin veya havarilerin öğretilerine “hadis”, kaydedilen tarihsel olaylara da “rivayet” derler<sup>26</sup>.

Fakat Tanrı Sözü'nden bahsederken, kastedilen sadece O'nun doğrudan doğruya söylediği sözler ya da Kendisinin birinci şahıs olarak konuştuğu yazılar değil, Kutsal Ruh'un denetiminde ortaya çıkan tam bir iletişim sistemidir. Muhakkak ki, peygamberler kelimesi kelimesine vahiyler almışlar. Aynı şekilde, Tanrı da sesini duyurmuş ve O'nu duyanlar yüceliğine tanık olmuş oldular.

Fakat O'nun ‘yaptıkları’, ‘konuştukları’ kadar önemlidir. İnsanlar bile sözleri kadar davranışlarından tanınmıyor mu? Bu yüzden Kutsal Kitap, halkının iyiliği için çalışan bir Tanrı gösteriyor. Halkı için yaptıkları, en azından sözleri kadar etkili iletişiminin araçlarıdır. Onları düşmanlarından kurtardı. Günahları yüzünden cezalandırdı. Mucizeler yarattı. Bu şekilde O'na iman edenler sadece teorik değil, pratik bir eğitim görmüş oldular.



Dolayısıyla Kutsal Kitap bunları dikkatlice kaydediyor. Hz. Musa'ya gelen Tanrı'nın buyruğuna bakın:

1. **“Rab de Musa'ya dedi: ‘Bu SÖZLERİ yaz’...”** (Tevrat'tan:Çıkış 34:27).
2. **“Rab de Musa'ya dedi: ‘Bunları (yani geçen OLAYLARI) anılma olarak kitaba yaz’”** (Çıkış 17:14).

Tanrı a) hem Kendi sözlerini kelimesi kelimesine yazdırıyor, b) hem de Musa'nın tanık olduğu olayları kendi sözleriyle yazmasını istiyor! Bunu emreden Tanrı'nın ta Kendisidir!

Bununla birlikte gerek peygamberler, gerekse on iki elçi, bazen sırf Tanrı'nın sözlerini ya da davranışını kaydetmekle kalmıyor, yeni durumlara, yeni sorunlara, Kutsal Ruh'un esinlendirdiği açıklamalar getiriyor, uyarılarda bulunuyorlar... Bu bölümde, şu noktaya kadar gördüklerimizi biraz toparlayıp sırayla bakacağız. Gelişen vahiy yolları üzerine düşünerek Tanrı'nın bize olan yakınlığını keşfedeceğiz. Tanrı insana kolayca öğrenebileceği şekilde yönelir. Anlayış kapasitesine en uygun yoldan yaklaşır. Ve bunu tarihte çeşitli aşamalarla gerçekleştirmiştir. Burada birbirini geçersiz kılan dönemlerden söz etmiyorum. Söz konusu olan, Tanrı'nın kullanmayı ve geliştirmeyi uygun gördüğü, birbirini doğrulayarak bütünleyen ve gelişen çeşitli açıklama (vahiy) yollarıdır.

İnsanın aklı, günaha ilk düştüğü andan itibaren ruhsal gerçeklere karşı bütün duyarlılığını yitirmiştir. Kutsal Kitap der ki: **“Onların zihinleri körleşmiştir.”**(Romalıları 1:21; Korintliler 2:14; 4:3-4; Efesliler 4:18;...). Bu nedenle Tanrı Kendisini açıklamıyorsa akıl gücüyle O'nu anlamamız veya öğrenmemiz

mümkün değildir:

*“Doğal haliyle kişi, Tanrı’nın Ruhuyla ilgili şeyleri... anlayamaz”*(1.Korintliler 2:14).

Vahiy olmadan karanlıkta kalırız. Bunun için...

**a)** Tanrı en başta herkesin yanılmadan danışabileceği güvenilir bir kaynak olsun istedi. İlk önce, insan en kolayca anladığı **sözlü ifadeyi** kullanıyor. Sözlerini kelimesi kelimesine yazdırıyor. Yazılı sözü, herkes için geçerli ve somut bir belge olarak verdi. Bu birinci aşamadır. İşte, Hz. Musa’ya indirdiği Kutsal Yasa ya da Şeriat olarak bildiğimiz Tevrat. En basitinden başlıyor ki, kimse putperestlikte olduğu gibi Tanrı’yı bir şekle benzetmesin:

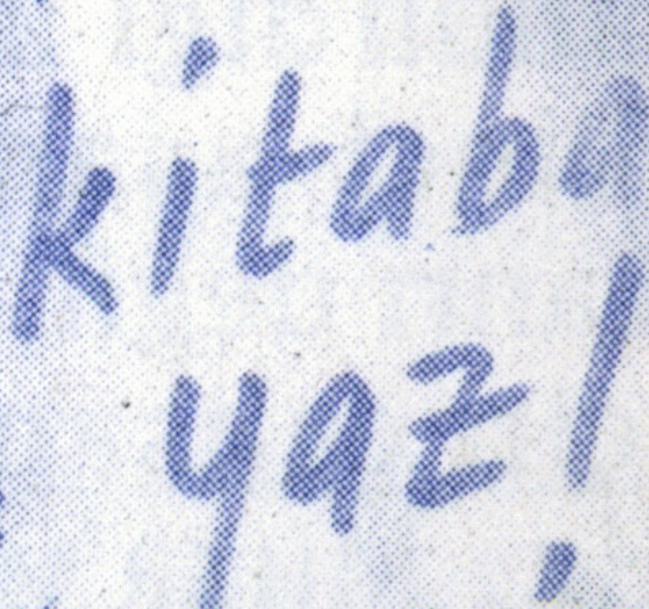
*“Rab size ateşin içinden seslendi. Siz sözlerin sesini işittiniz, fakat hiçbir suret görmediniz; yalnız bir ses işittiniz”*  
(Tevrat’tan: Tensiye 4:12).

Kutsal Kitap’ta yüzlerce yerde geçen “Rab dedi ki...” ifadesi vb. bu vahiylerin yerini gösteriyor.

Bu aşamadayken girişeceği yeni aşamalardan da söz ediyor. Yani peygamberlerine göndereceği, ve en önemlisi, Mesih’ini göndereceğini ilan ediyor. Zaten alınan vahiylerin önemli bir kısmı Mesih’in gelişini önceden bildirmek için geliyor. Çünkü:

*“Gerçekten Rab Allah peygamberler kullarına sırrını açıklamadıkça hiçbir şey yapamaz”*(Amos 3:7).

(Kutsal Ruh, yani Tanrısal doluluk Mesih’in üzerine inerken güvercin görünümünü aldı. Resimlerde aynı şekilde, Tanrılığı görüntülemek için, O’nu bir güvercin ya da bir kanat olarak temsil



kitap  
yaz!

etmeyi uygun gördüm. Bu sadece anlatımı kolaylaştırmak içindir.)

b) Bununla birlikte, ders olabilecek bazı **olayları da kaydettiriyor**. Halkını kurtardığı ya da cezalandırdığı zaman terbiye ediyor. İşte ikinci aşama. Yalnız konuşan bir Tanrı değil,

aynı anda insanın iyiliği için çalışan bir Tanrı'yı gösteriyor. Hz. Musa'ya Tanrı'nın verdiği buyrukta görmüş olduğumuz gibi, başlangıçtan beri bu iki yolu paralel olarak kullanıyor:

*“Gözlerin gördüğü şeyleri (büyük kurtarışlar ve mucizeler) unutmayasın, ömrünün bütün günlerince yüreğinden ayrılmasınlar diye kendini sakın ve canını iyice koru. Bunları kendi oğullarına ve torunlarına bildir”* (Tensiye 4:9).

Tanrı, sadece arada bir sözlerini bildiren bir Tanrı değildir. O'nu arayanların yaşamında etkindir. Aynı şekilde tarihte de etkin bir Tanrı'dır. Yüzyıllar boyunca ortaya çıkan peygamberler, gelen vahiyler ve Kutsal Kitap'ta anlatılan Tanrı'nın işleri bunun kanıtıdır. Kutsal Ruh'un yazarlara kaydettirdiği olaylar ve bunların anlatımlarındaki bakış açısı, hem Tanrı'nın yüreğini, hem de O'nun insanlar için neler yapmaya hazır olduğunu büyük bir açıklıkla gösteriyor. Buna ek olarak Eyüp'ü, Davut'u ve Süleyman'ı, şiirler, ilahiler ve meseller (Zebur) yazmaları için esinlendiriyor. Bu sayede hem Tanrı'nın insanlara söylediklerini, hem onlar için yaptıklarını, hem de insanın O'na hitap edebileceğini öğreniyoruz. Geçmiş zamanlarda olduğu gibi, Tanrı bu günde sizinle böyle bir dostluk ve diyalog kurmak istiyor.

Bu nedenle, Eski Ahit'te (Tevrat, Zebur ve Peygamber'lerin Yazıları'nda) birbirini tamamlayan üç yazı türüne rastlıyoruz:

- **Tanrı'nın sözleri** (birinci şahıs olarak konuştuğu ayetler);
- **Tarih** (Kutsal Ruh'un seçtiği olayların anlatımı);
- **Şiir** (dualar ve ilahiler).

Üçünü Rab yazdırdığına göre, üçü de aynı derecede Rab'bin



Sözü'dür.

c) Ondan sonra “Sözü'nü” bir kitap haline getirmiyor, bir insan varlığına yüklüyor, yani **Sözü'nü İsa olarak gönderiyor**. Bu üçüncü aşamadır. Bununla birlikte önceki açıklama yollarını iptal etmiyor, terk etmiyor da. Daha önce gelen Kutsal Yazılar geçerliliğini yitirmiyorlar. Kesinlikle hayır! Tam aksine İsa ve ondan sonra havariler, görevleriyle ilgili olarak hep Kutsal Kitap'taki bildirilere dayandılar. Öyle ki, yazılarında eski ön-bildirilerin İsa'nın hayatında nasıl gerçekleştiğini sürekli gösteriyorlar. Eski Peygamberlerin yazılarında İsa'nın yaşamının birçok durumunu önceden belirleyen 300'ü aşkın peygamberlik sözü (ön-bildiri) mevcuttur!<sup>27</sup>

Ama Tanrı önceki açıklama yollarını daha mükemmel bir iletişim yöntemiyle bütünleştiriyor. Yine de, diğer açıklama yollarını kullanmaya devam ediyor. Eskisi gibi sözleri kadar olup bitenleri de yazdırıyor, mucizeler yaratıyor... Biz de, Tanrı'yı daha iyi kavrama olanağına sahibiz. Çünkü hem ‘kulağımıza’, hem ‘gözlerimize’, hem de ‘yüreğimize’ hitap ediyor diyebiliyoruz. Çünkü hem sözlü ifadesinin kaydı (‘kulağa’ hitaben diyebiliriz), hem işlerinin kaydı (‘göze’ hitaben), hem de İsa'nın yaşamında Tanrı'nın karakterinin kaydı (‘yüreğe’ hitaben) bize Tanrı'yı bütün yönleriyle keşfettiriyor. Ve bütün bunlar Kutsal Kitap aracılığıyla elimizde!

Söyledik ya, Tanrı insanın anlayış kapasitesine yaklaştıkça yaklaşıyor. Daha kalıcı, daha derine işleyen bir açıklama uyguluyor. Bunu da, yarattığı biz insanları sonsuz sevgiyle sevdiği için yapıyor. Başka bir neden yok. Çünkü O, Kendisini dostlar arasındaki yakınlıkla tanımamızı istiyor.

“Artık size kul demem. Çünkü kul efendisinin ne yaptığını bilmez. Size dost dedim. Çünkü Babamdan bütün işittiklerimi size bildirdim”(Yuhanna 15:15).

**d)**Bundan sonra dördüncü aşamaya geliyoruz. Tanrı, Kendi huzurunda duran İsa Mesih’in izinde yürümek isteyenlere yazılı bir kayıt bırakmak amacıyla havarileri tayin ediyor. Bunlar tanık oldukları Mesih’in her yönünü tarif ediyorlar. Yine de bu kişilerin hepsi insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle yazmıyorlar. Tanrı, Kutsal Ruh’un aracılığıyla **Sözü’nü havarilerin aklına aktarıyor**. Yani bu sefer getirdiği çözümü ya da yorumu ilk önce havarilerin anlamalarını sağlıyor. Onların ifade tarzından faydalanarak yazdıkları sözleri bir bir denetliyor! İşte Kutsal Ruh’un elçileri esinlendirmesi budur (Bkz. bölüm 6):

“Ruhsal gerçekleri açıklarken, Tanrı’nın lütfettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle değil, Ruh’un öğrettiği sözlerle bildiriyoruz”(1.Korintliler 2:13).

Bu şekilde, artık insanın anlayış kapasitesine en uygun bir biçimde ulaştı. Çünkü havarilerin anlayışını kullanarak bize hitap ediyor. Onlar İsa Mesih’te saklı Tanrı’nın sırlarını anladılarsa, biz de onlar kadar anlayamayacak mıyız? Tabii bu, aniden olacak bir şey değil. Kişinin Tanrı’ya bağlandığı derecede olur.

Değişik kanaldan getirdiği, gelişen vahiy ve açıklamaları (a, b, c, d) Kitap’a yazdırıyor ve bu şekilde Kutsal Yazılar meydana geliyor.

**e)** En son aşamaya geldik. Kutsal Ruh, Tanrı’nın açıkladığı diğer vahiyleri tam olarak anlayalım diye **aklımızı aydınlatıyor**. Yani Tanrı’nın Sözü’nü okuduğumuz zaman Tanrı’nın tam olarak



neyi ifade etmek istediğini anlamamızı sağlıyor. İsa'ya 'baktığımızda', elçilerin (havarilerin) yazılarını okuduğumuzda ya da dua yoluyla Tanrı'yla konuştuğumuzda aynen böyle zihnimizi



aydınlatıyor.

Çünkü:

*“Doğal haliyle kişi, Tanrı’nın Ruhuyla ilgili şeyleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir. Ruhça anlaşıldıkları için de bunları anlayamaz. İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki olan kendi ruhundan başka kim bilir? Bunun gibi, Tanrı’nın düşüncelerini Tanrı’nın Ruhundan başkası bilemez. Tanrı’nın bize lütfettiklerini bilelim diye, Tanrı’dan gelen Ruh’u aldık”(1.Korintliler 2:11-14).*

Dolayısıyla, bu kitapta Tanrı’yla ilgili ve seçtiği vahiy yollarıyla ilgili açıklananların birçok çevrede saçmalık olarak, mantığa aykırı gözükmemesine hiç şaşırılmamalı. Çünkü Tanrı’nın, Kendisine Mesih aracılığıyla sığınan kişiye vereceği Kutsal Ruh’un aydınlatıcı etkisi olmadan bunların anlaşılması gayet doğaldır.

Bu yüzden, İsa’nın yeryüzüne gelişiyle Tanrı tarafından amaçlanan hedef, bütün vahiyleri getiren Kutsal Ruh’u iç varlığımızda yerleştirmekti. Bunu gerçekleştirebilmek için, İsa önce günahlarımız için öldü. Çünkü O *“dünyanın günahını ortadan kaldıran. Tanrı Kuzusu”* dur. İsa Mesih’e iman aracılığıyla sığınan kişiye verilen imtiyaz, günahlarının bağışlanmasıyla birlikte, Kutsal Ruh’un ta kendisidir! Kimse, ne yaparsa yapsın böyle bir ayrıcalık hak edemiyor, asla da hak edemeyecektir. Bu sadece ve sadece Tanrı’nın armağanıdır...

*“İsa şöyle dedi: Bir kimse susamışsa bana gelsin, içsin. Kutsal Yazı’da dendiği gibi, bana iman edenin ‘içinden diri su ırmakları akacaktır.’ Bunu, kendisine iman edenlerin alacağı*

*Ruh'la ilgili olarak söylüyordu”(Yuhanna 7:37,38).*

İşte Kutsal Ruh, Tanrı'yla aramızda içli dışlı, canlı ve sıcak bir ilişki başlatır:

*“Ondan aldığınız Ruh sizde kalır... O'nun size her şeyi öğreten Ruhu gerçektir... Size öğrettiği gibi, Mesih'te yaşayın”* (1.Yuhanna 2:27).

Kutsal Ruh Mesih'ten alıp bizlere verir (Yuhanna 16:14). Yani bizim de Tanrı'ya özgü sevgiyle yaşamamızı sağlıyor.

Kutsal Ruh (Ruhulkudüs bir melek değildir; Ruh olan Tanrı'nın Kendisidir), Tanrısal vahiyleri yayan “verici istasyonu” gibidir. Peygamberlere vahiyleri veren Kendisidir. Şimdi, Mesih sayesinde günahlarından kurtulan kişinin yüreğinde yerleşen Kutsal Ruh, yine bu vahiylerin “alıcısı” olarak Tanrı'nın bilgeliğini anlamamızı, yüreğini keşfetmemizi sağlıyor. Yani Mesih'i tam anlamıyla kavramamızı amaçlıyor. Öyle ki, Kutsal Kitap'ı okudukça, Mesih üzerine düşündükçe, O'ndan bahsettikçe, O'nunla dua aracılığıyla konuştukça, O'nun izinde yürüdükçe bizde de Mesih'in ta Kendisi iç varlığımızı doldursun, bizi yönetsin. Bu şekilde, Mesih içimizde doğup büyür sanki. İçimizde yaşayıp Kendisindeki yaşam doluluğunu bizlere vermek istiyor. Bu nedenle...

*“Mesih'in sözü tüm zenginliğiyle içinizde yaşasın...”, “Mesih sizde biçimleninceye dek...”, çünkü “Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi”* (Koloseliler 3:16; Galatyalılar 4:19; 3:27).

İşte vahiylerin doruk noktası: Yaşayan Vahyin kendisinin,

yüreğimizde yaşamasıdır. Bu sefer, bizde “alıcı” işlemini üstlenen Kutsal Ruh sayesinde, Tanrı’nın yüreğine ortak olabiliyoruz. Tanrı, Mesih aracılığıyla Kendisini artık dostumuz ilan ediyor.

Tanrı’yla direkt bir ilişkimizin olmasına engel olan tek şey günahlı (yani hatalı) halimizdir. Günah sadece cinayet, zina vs. değildir. Bizi Tanrı’dan uzaklaştıran her şeydir: bencillik, kötü düşünceler, kibir, geçinememezlik, bir başkasını kırmak vb. Tanrı’dan uzakta olduğumuzu gösteriyor: “Çünkü **herkesgünah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinde yoksun kaldı**” (Romalılar 3:23). Bu ilişkinin yeniden kurulabilmesi, Kutsal Tanrı’nın karşısında günahın yarattığı ayrılık sorununa bir çare getirilmesini gerektiriyor. Günahın ağırlığını kabul edip İsa’nın ölümüyle günahlarımızın bedelinin ödendiğine iman etmeliyiz. Bu, din değiştirmek değildir. Bir dostun bizler için kendini feda etmesini kabul edip özverisine değer vermektir. Hele bu dost Tanrı’dan gelen kendiliğinden yaşayan Sözü’yse... İman etmek bir takım inanılması güç olayları körü körüne benimsemek de değildir. Tanrı’nın tarihte sergilediği kanıtları benimseyip, İsa Mesih’te kendini tamamen açıkladığını ve O’nun ölümü ve dirilişin tarihsel gerçekliğine inanmak demektir. Tanrı’ya döndüğümüzde birden sesler duyacağımızı, bizi alıp götürecek heyecanları yaşayacağımızı düşünmeyelim. Günahlarımızı Tanrı’ya Mesih aracılığıyla teslim ettiğimiz zaman herkesin ortak deneyimi Tanrı’yla insan arasında bir barışıklık, büyük bir güven, huzur ve esenlik bilincidir: Çünkü Tanrı artık Mesih’e sığınan kişiyi suçlamıyor! Onu dost sayıyor.

Şimdi birbirleriyle karıştırmamak için vahiy ile ilgili bu aşamaları yine sıralayalım:

### a) Sözlerinin kaydı.

b) İşlerinin kaydı.

c) İsa Mesih'in Kendisi.

d) Kutsal Ruh'un elçileri esinlendirmesi.

e) Kutsal Ruh'un aklımızı aydınlatması.

Tanrı bunları, esnasında, "Tanrı'nın Sözü" ve yaşayan açıklaması olan Mesih'i her yönüyle **öncedenve sonradan**tanıtsınlar diye kaydettirdi.

Neden? Çünkü bu şekilde bu tanıklar, geleceği önceden söylenen Mesih'in kimliğini kanıtlıyorlar. O'ndan önceki kehanetler O'nun yaşamında kelimesi kelimesine yerini buluyor. Ve bunca önbildirinin gerçekleşmesi rastlantı değildir. Ayrıca Kendi yaşam tarzı, öğretileri, mucizeleri ve en önemlisi ölüp dirilmesi de kimliğinin kanıtıdır. Üstelik Tanrı, bunu mühürlemek için, atadığı havarilerin tanıklığını, mucizelerle doğruluyor. En son, tartışılmaz ve kesin kanıt olarak bunların hepsinin sarsılmaz ve mutlak gerçek olduğuna iyice kanaat getirebilmemiz için, isteyene yüreğinde her şeyi kanıtlayan Kutsal Ruhunu verir (bkz. aşağıdaki resim).

Böylece dediğimiz gibi yaşayan Söz olan Mesih'in her yönü önceden ve sonradan aydınlansın!

Örneğin: İsa'dan önce 500 yılları civarında yaşamış Hz. Daniel peygamberin kitabında (Daniel 9:26), bize Mesih'in öleceği kesin tarih veriliyor! (bkz. s. 99). Öte yandan Havariler, İsa'nın adıyla (yetkisiyle), ölüleri ölümden diriltmek gibi, yalnız Mesih'in gerçekleştirme ayrıcalığı olan mucizelerle Mesih'in doğruluğunu



**Mesih'e  
önceden (a) ve  
sonradan (b)  
tanıklık eden:**

**a) peygamber-  
ler, Kutsal  
Yazılar...**

**b) Elçiler, İncil,  
Kutsal Ruh...**

ve gerçek kimliğini herkesin gözünün önünde kanıtladılar

(Elçilerin İşleri 9:36-43; 20:9,10).

Böylelikle Tanrı anlayış gücümüzün en derin noktasına kadar işlemiştir. Rab'bin, Kendisine alçakgönüllülükle yönelip de O'ndan gerçeğin tümünü öğrenmek isteyen kişinin aklını aydınlatacağı kesindir. Sığınsın herkes Mesih'in sevgi dolu açık kollarına. Çünkü O merhametlidir. Kimseye sırt çevirmez. Günahlarını bağışlayıp ona yepyeni, Tanrı'ya, en Kutsal Olan'a son derece yakın bir yaşam sağlayacaktır. Bunu kim görmezlikten gelebilir ki?

Telefona ne ihtiyacımız var? Bize teklif edilen, hatları karışmaz yüce bir bağlantıdır. Doğru numarayı çevirmekte, İsa'ya kendi şahsi kurtarıcınız olarak iman etmekle, şimdiden O'na bağlanmakla oluyor. Mesih'i keşfetmek Tanrı'yla aramızdaki bütün engelleri aşmak demektir. Bizi alıkoyan günah mıydı? Bağışlandık! Tanrı'yı kendimizden uzakta mı görüyorduk? Tanrı'nın Kendisi ziyaretimize geldi! Sesini duyamaz mıydık? İsa Tanrı'nın yüreğini bize açtı, bugün yine insanlara sesleniyor...

*“Beni çağır da sana cevap vereyim; bilmediğin büyük ve erişilmez şeyleri sana göstereceğim.”*(Yeremya 33:3)

## 6. Kutsal Ruh'un havarileri esinlendirmesi

Bu çalışmanın doruk noktasına geldik bile. Ama İncil kitabının oluşumuyla ilgili olarak açıklanacak birkaç şey kaldı.

Yaşayan İncil olan İsa hakkında gerçek bir bilgi edinmek istiyorsak, kitap olan İncil başvurabileceğimiz en güvenilir kaynaktır. Ama İsa, İncil'i gökten inen bir kitap olarak almadı. Esas İncil, "canlı bir kitap"tır: İsa'nın Kendisidir<sup>28</sup>. Yine de İncil ismini taşıyan ve İsa'yı tanıtan bir kitap vardır. İsa da bu kitabı yazmadı. Onu kaleme alan kişiler, İsa'nın bunun için tayin ettiği havarilerdir<sup>29</sup>. İncil yalnız ezberlenen ayetlerden oluşmuyor. Havarilerin görevi hafızdan öteye giden bir görevdi.

İsa göğe çıktıktan sonra kendi izleyicilerinin durumunu şansa bırakmadı, tam tersi sağlama aldı. O, Tanrı'nın sözünü, yani isteğini insanlara en açık şekilde bildirmeye gelmişti. Bunu hem veryüzündeyken yapmıştı, hem de göğe yükseldikten sonra da yapılmasını sağlamıştı!

Peki, bunu nasıl sağlamıştı? Çok iyi bilindiği gibi, İsa on iki elçi (havariler) seçip buyruklarını onlara emanet etti(Elçilerin İşleri 1:1-2). Onları, dünyanın dört bir bucağında Mesih'in öğretisi, ölümü ve dirilişine çağlar boyunca tanıklar olmak üzere atadı. Bir de bu vazifeyi hatasız yerine getirebilmeleri için Kutsal Ruh'un onları denetleyeceğini garantiledi.

*"Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Kudüs'te, tüm Yahudiye ve Samiriye'de ve **dünyanın dört bir bucağında** tanıklarım olacaksınız"*(Elçilerin İşleri 1:8).

*"Çünkü konuşacak olan siz olmayacaksınız. Babanızın Ruhu*

*sizin aracılığınızla konuşacaktır” (Matta 10:20).*

İsa, elçilerini, Tanrı halkının güvenebileceği “sarsılmaz temel” şeklinde tanımladı (Matta 16:18). Çünkü öğretişleri, Mesih İnancı’nın temelini oluşturacaktı.

*“Mesih İsa’nın kendisi köşe taşı olarak, elçilerle peygamberlerden oluşan temel üzerinde bina edildiniz.” (Efesliler 2:20)*

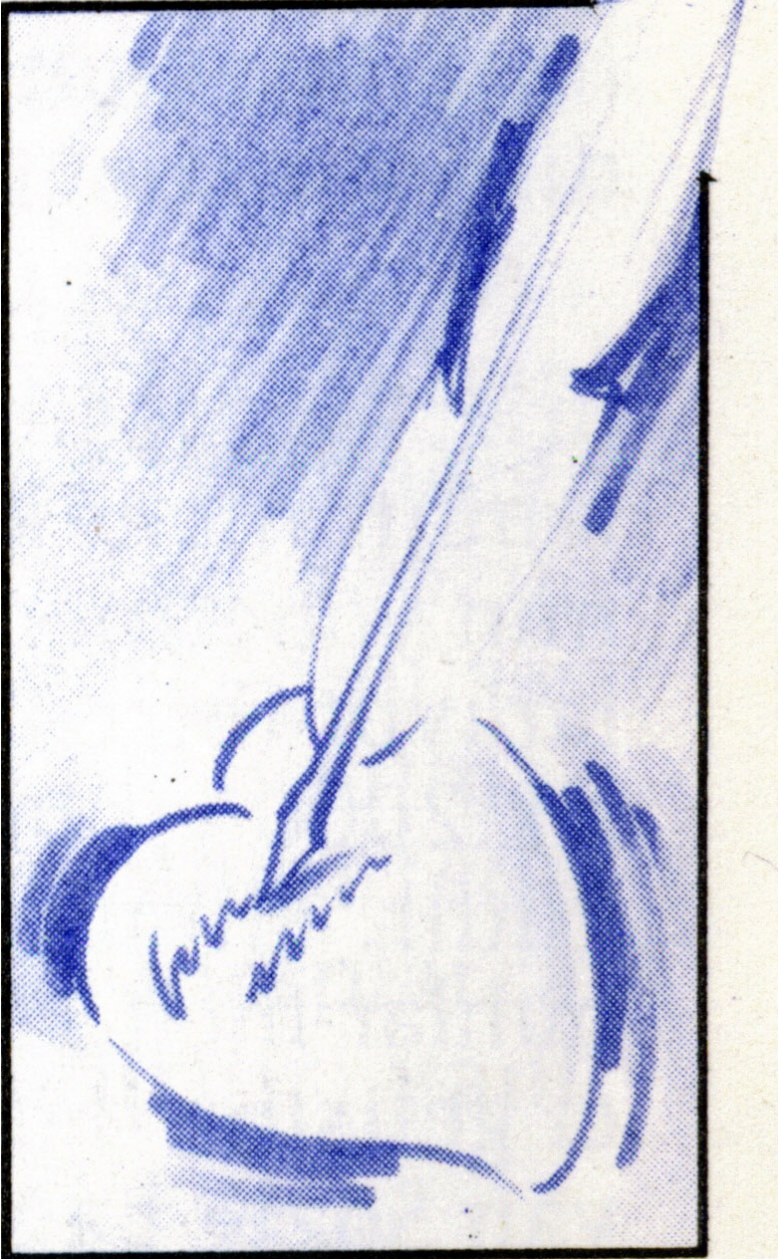
İsa Mesih İnancı eski peygamberlerin ve kendi elçilerin yazılarına dayanmaktadır. Bu yüzdendir ki, İncil’de onlardan inanç temeli olarak söz ediliyor.

Tanrı Yuhanna’ya, sonsuzluktaki İnanlıların durumunu görkemli bir kentin görünümü olarak gösterdi: *“Kenti çevreleyen suların on iki temeli vardı. Bunların üzerinde Kuzu’nun (İsa’nın) on iki elçisinin adları yazılıydı” (Vahiy 21:14).*

Havarilerin görevi o kadar önemlidir ki, onlarla ilgili başlıca olaylar eski peygamberlerce vahiyle önceden bildirilmişti! (Örneğin: Elçilerin işleri 1:15-20’e bakın). Bu on iki havari Tanrı’yı ve İsa’yı tam olarak açıklayan tanıklardır. Öyle ki onlar Kutsal Yazı’lara göre, Hüküm Günü’nde bazı konularda karar verecek olan jüri bile olacaklar:



*“İsa onlara  
(...) sizler on  
iki tahta oturup  
İsrail’in on iki  
oymağını*



*yargılayacaksınız' dedi'' (Matta 19:28).*

Bu nedenle havariler İncil'i oluşturan bölümleri yazarken, keyiflerine göre davranmıyorlardı. İsa Müjdesi'ni kaleme almaları, Tanrı tarafından olağanüstü bir özenle hazırlanmıştı. Nitekim Tanrı, elçilerin alacakları esinle ilgili olarak önceden şöyle haber verdi:

*"... 'Yeni bir antlaşma yapacağım günler geliyor' diyor Rab (...) 'Yapacağım antlaşma şudur: yasalarımı onların zihnine işleyeceğim. Bunları yürekleri üzerine yazacağım'" (Yeremya 31:31,33).*

Kutsal Kitap'ın, Tanrı'nın Yeni Antlaşma'yı gerçekleştiren İsa Mesih'e inananlarla kuracağı özel iletişimle ilgili bu alıntısı, elçilerin aldıkları esini de mükemmel bir şekilde örnekliyor: Tanrı şimdi sözünü sayfalara yazdırmıyor; önce havarilerin yüreğine yazıyor! Havariler de, Kutsal Ruh'un esinlemesi ve denetimi altında yazarak, tanık oldukları olaylar ve aldıkları esinlerle kendi anlayışlarını ve ifade tarzlarını birleştirerek Tanrı sözünü yazdılar! Bu nasıl olabilir?

Bir orkestrayı düşünelim. Orkestra şefi hem müziği bestelemiş hem de temsili yönetiyor. Ezgi, melodi... her şey kendisine aittir. Ama her çalgı aynı müziği kendine özgü bir şekilde seslendiriyor. Kemandan çıkan ses piyanodan çıkan sesle eşit değildir. Her müzisyen de parçayı kendisine özgü bir şekilde yorumluyor. Ama hepsi aynı parçayı çalıyorlar. Tek ve aynı besteciye ait müziği kendi sanatını birleştirerek seslendiriyorlar.

Kutsal Kitap'ın oluşumu aynen böyledir. İncil'de 9 değişik yazardan derlenen 27 bölüm var. Ama esas yazar Tanrı'dır. Onları

Kutsal Ruh aracılığıyla yönetti. Baş yazar, diğer yazarların kendilerine özgü tarzı katmalarına izin verir. Ama yazı yine Kendisine aittir.

Aynı gerçeği televizyon örneğiyle aydınlatabiliriz: İsa Mesih'in yeryüzündeki hali canlı yayın sayılabilir. İncil kitap olarak, video kaseti sayılır. Çekimin yönetmeni (Kutsal Ruh), birkaç kameraman kullanıyor (birçok tanığın bakış açısı). İsa Mesih yaklaşık 2000 yıl önce göğe alındı. Bedenen aramızda değildir. Elimizde O'nunla ilgili yazılı kayıtlar kaldı: bunlar İncil kitabını oluşturuyorlar. Yeryüzüne ikinci gelişine dek "canlı yayın" olmayacak. Fakat yaşayan Sözle bağlantı kesilmedi.

İşte, Rab bu sefer yalnız 'kulağa' hitap etmiyor. Yani sırf işitip ya da okuyup düşünmeden uyulacak emirler vermiyor. Elçilerin aracılığıyla anlayış gücümüze hitap ediyor. Onları bir hoparlör gibi kullanmıyor. Onlar, öğretmenin dersini iyi kavramış olan birer öğrencidir. Bu yüzden bize öğrettiklerinde büyük bir başarı gösterirler. Tam bir içtenlik ve açıklıkla, bu pratik durumlarda Rab'bin elçisi şöyle der:

*"Şunu buyuruyorum, daha doğrusu Rab buyuruyor", ya da: "Ben böyle düşünüyorum ve sanırım bende de Tanrı'nın Ruh'u vardır" (1.Korintliler 7:10, 25, 40).*

Pavlus yazarken, bunların Tanrı'nın, Kutsal Ruh'un aracılığıyla verdiği buyruklar olduğundan yüzde yüz emindi. Bunu kesin biliyoruz çünkü havariler, Tanrı sözünü duyurma görevini öylesine ciddiye alıyorlardı ki, şöyle bir ayete de rastlıyoruz:

*"(başka bir konuya)... gelince, Rab'den onlarla ilgili bir buyruk almış değilim" (1.Korintliler 7:25).*

Pavlus bu ayetin Rab'bin buyruğu olmadığını özenle belirtiyor. Kutsal Ruh bu sefer diğer ayetlerin vahiy oluşunu pekiştirmek için Pavlus'u, Rab'bin buyruğu olmadığına dair bu ayeti de yazması için esinlendirdi. Demek ki, Tanrı'nın buyruğu olmadığı takdirde hemen belirtiyorlarmış. Çünkü Tanrı sözüne saygıları sonsuzdu. Öyle ki, Mesih gerçeğini savunmak canlarına bile mal olmuş! Bunu hiç unutmayalım. Kimse bir yalan uğruna bile bile canını feda etmez! Kaldı ki, Havariler bütün semavi kitaplarca "Tanrı'nın yardımcıları" olarak nitelendirilir; yani Tanrı'nın güvenilir görevlileridir.

Diyeceksiniz ki: "Onun düşüncesiye, Rab'bin düşüncesi olamaz". Mantıklı görünüyor olabilir. Ama bizim mantığımızdır, Rab'bin mantığı değildir. Rab, düşüncelerimi "onların zihnine işleyeceğim" diyor ya! Düşünceler sözcüklerden oluşursa da, sözcükler tek başına bir şey ifade etmezler. Önemli olan, düşünceye tam bir açıklık getirmeleridir. Bunu neden mi söylüyorum? Çünkü Kutsal Ruh'un elçilere öğrettiği, hem sözcükler, hem de "ruhsal gerçekler" diye nitelendirdiği kavramlardır(bkz. 1.Korintliler 2:13). Bunları yanlışlık olmadan her kelimesini denetleyerek yazdırıyordu. Bir sınavda en yüksek not alan kişinin, öğretmenin sözlerini papağan gibi tekrarlayan değil, dersin kavramlarını mükemmel biçimde aydınlatan kişi olduğu gibi.

Ne var ki, elçiler hem Kutsal Ruh'un öğrettiği sözlerle İncil'i duyuruyorlardı, hem de Tanrı Sözü olan Mesih'in düşüncesine sahiplerdi. Onlar, annesinin rahminde İsa'ya Tanrı Sözü'nü yükleyen aynı Kutsal Ruh'u kalplerinde almışlardı. Dolayısıyla bu gibi durumlarda düşünceleri Rab'bin düşünceleriydi. Ya da daha doğrusu, Rab'bin düşüncesi, gözle görülmez, kulakla işitilmez, doğal mantığın gücüyle anlaşılmaz, ancak Ruh'un sayesinde

kavranan düşüncedir ve onların zihinlerini tamamen işgal ediyordu:

*“Yazılmış olduğu gibi,*

*‘Tanrı’nın, kendisini sevenler için*

*hazırladıklarını*

*hiçbir göz görmemiş,*

*hiçbir kulak işitmemiş,*

*hiçbir insan yüreği kavramamıştır.’*

*Oysa Tanrı bunları bize Ruh aracılığıyla açıkladı. Ruh her şeyi, Tanrı’nın derin düşüncelerini bile araştırır. İnsanın düşüncelerini, insanın içinde olan kendi ruhundan başka kim bilir? Bunun gibi, Tanrı’nın düşüncelerini Tanrı’nın Ruhundan başkası bilemez. Tanrı’nın bize lütfettiklerini bilelim diye, bu dünyanın ruhunu değil, Tanrı’dan gelen Ruh’u aldık. Ruhsal olanlara **ruhsal gerçekleri** açıklarken, Tanrı’nın lütfettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlere değil, **Ruh’un öğrettiği sözlerle bildiririz(...)** **biz Mesih’in düşüncesine sahibiz**”(1.Korintliler 2:9-13, 16).*

Yoksa İsa’nın kendisi, havarilere verdiği söze göre, aynen böyle olacağını önceden söylememiş miydi?

*“Size daha çok söyleyeceklerim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız. Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu gelince (...) [Tanrı’dan] **işittiklerini söyleyecek(...)** **Benim olandan alacak ve size bildirecek...**”(Yuhanna 16:13, 15).*

Tabii, bunu kabul edebilmek demek, Kendisinin yarattığı doğal düzeni aşabilen bir Tanrı'ya iman edebilmek demektir. Bu da insan ölçülerindeki uydurma din kalıplarını Tanrı'ya mal etmemeyi gerektiriyor. Çünkü Rab Allah, Kendisini, istediği zaman insanla işbirliği yapmaya tabi kılıyor: “*Rab de Musa'nın sözüne göre yaptı*”(Çıkış 8:13).

Yoksa istediği her neyse, onu yapmakta özgür değil mi? Yoksa Musa'ya olayları kendi sözleriyle yazdıran ve bu doğrultuda emir veren Rab değil miydi? Yoksa kör olan kişi renkleri görmediği için renk diye bir şey yok mu diyeceğiz?

O zamanlarda bile, Tanrı'nın bu açıklama yolunu çarpıtmak isteyenlere yönelik, işte İncil yazılarıyla ve özellikle İncil'in bir bölümü olan Pavlus'un Mektuplarıyla ilgili elçilerin elçisi Petrus'un cevabı şuydu:

*“Pavlus'un (...)mektuplarını (...) bilgisiz kişiler, diğer Kutsal Yazıları olduğu gibi bunları [anlamını] da çarpıtarak kendi yıkımlarını hazırlıyorlar.”*(2.Petrus 3:16,17)

Unutmayalım onlara İncil'i yazdıran, esas etken Kutsal Ruh'tu:

*“Hiçbir peygamberlik sözü insan istediğinden kaynaklanmadı. Onlar Kutsal Ruh'ça yönetilerek Tanrı'nın sözlerini iletiler.”*(2.Petrus 1:21)

Türkçe'de “esin” kelimesinin kökü “esmek” fiilidir. “Ruh” kelimesi Arapça'dır ve aynı kökten olan İbranicesi'ne (“Ruah”) çok yakındır. “Ruah” kelimesi, “ruh” veya “rüzgar” demektir. “Ruh” kelimesinin Grekçesi “pneuma”dır ve anlamı aynı şekilde de “rüzgar” olabilir. 2.Petrus 1:21'in resmettiği sahne, bir geminin

yelkenlerini geren rüzgardır. Kutsal Ruh peygamberler ve havariler üzerine esiyor ve onları istediği hedefe yöneltiyordu. Fakat geminin, dümeniyle yönlendirdiği gibi, İncil'in yazarları esin alırken kendi akıllarını ve ifade tarzlarını da kullandılar. Rüzgar istediği yöne esip gemiyi istediği yöne sürüklüyor; kaptan da bu yöne doğru, gemiye istediği rotayı izletiyor. Bu şekilde 1.Petrus 1:21'deki resimde vahiy almada, rüzgarın (Kutsal Ruh'un) olduğu kadar, dümenin (havarilerin) de payı vardır.

Vahiy'e neden olan Tanrı'dır, çünkü "insan isteğinden kaynaklanmıyordu". Ortaya çıkan sonuç Kutsal Ruh'undur, çünkü "Kutsal Ruh yönetiliyordu". Fakat bu sürecin içerisinde İncil'in yazarları da cansız bir kalem, kukla görevini yapmadılar. Tanrısal esinle algılayışlarını, akıllarını ve ifade tarzlarını birleştirerek yazdılar. Bu açıdan, örneğin yukarıda ki ayet, hem Petrus'un sözleridir, hem de Tanrı'nın Sözü'dür diyebiliriz! Yine doğal düzeni aşan Tanrı'nın işleyişiyle karşı karşıyayız. Bu nedenle mantığımızın zorlanmasına şaşmamalıyız. Aksine Tanrı'nın insana insan sözleriyle ve kalemiyle seslenmek istemesine şükretmeliyiz! Çünkü O, Kendisini anlamamızı istiyor:

*"Okuyup anlayabileceğinizden başka bir şey yazmıyoruz"*(2.Korintliler 1:13).

*"Bu mektubu okuduğunuz zaman Mesih sırrını nasıl kavradığımı anlayabilirsiniz"*(Efesliler 3:4).

# 7. İncil'in Yapı İlkesi

Böylece İncil sadece Tanrı'nın birinci şahıs olarak konuştuğu sözün kaydı değildir. Tek boyutlu değil, çok boyutlu bir iletişim sistemi içeren Tanrısal bildiridir. Bir bina inşa edecekseniz, onun planını çizmek zorundasınız; ama tek bir açıdan yaparsanız boyunu ve enini bileceksiniz, fakat derinliğini bilemeyeceksiniz. Bu yüzden mimarlar olsun, mühendisler olsun, üç ya da dört tane plan olmak üzere perspektifiyle birlikte planı cepheden, yandan ve tepeden çiziyorlar.

Tanrı, Kendisinin yarattığı bu dünyanın mimarıdır ve onun boyutları fazlasıyla aşar. Aklımızın alamayacağı derecede yücedir. Bu yüzden bize seslenirken, 'tasarısının planını çizerken' tek yönlü değil, çok yönlü bir yaklaşım ile bilgi vermek istemesine şaşmamalıyız. Bu, "Tanrı'nın çok yönlü bilgeliği"nin göstergesidir (Efesliler 3:10).

Bu yüzden İncil'deki bölümler, birbirini bütünleyen 4 ana grupta toplanıyor:

1) İlk önce İsa Mesih'in yeryüzündeki yaşamıyla ilgili bölümler grubu: bunlar, İsa'nın sözlerini, yaşamını, işlerini, sevinçleriyle elemelerini kaydeden ve birbirini tamamlayan anlatımlardır: **"Matta", "Markos", "Luka" ve "Yuhanna"**.

Neden birçok noktada birbirini tekrarlayan ve aynı şekilde aralarında farklılıklar gösteren 4 tane İsa'nın yaşam öyküsü?

1. Çünkü, 4 kişinin tanıklığı bir kişininkinden daha güçlü bir kanıttır. Aralarındaki benzerlikler ve farklılıklar da onların dürüstlüğünü ve güvenilirliğini kanıtlar. Nitekim bir





mahkemede 4 tanık papağan gibi tıpatıp aynı ifadeyi tekrarlıyorsa, bizde “şike” şüphesi uyanmaz mı?

2. Her bölüm de Mesih’e, ayrı ve Kutsal Ruh’un seçimi olan bir

bakış açısından yaklaşıyor:

**Matta:** İbrahim'in ve Davut'un soyundan gelen, Yahudilerin bekledikleri Kral ve Mesih İsa.

**Markos:** Büyük işler ve hizmetlerde bulunan Tanrı'nın seçilmiş Kulu Mesih İsa.

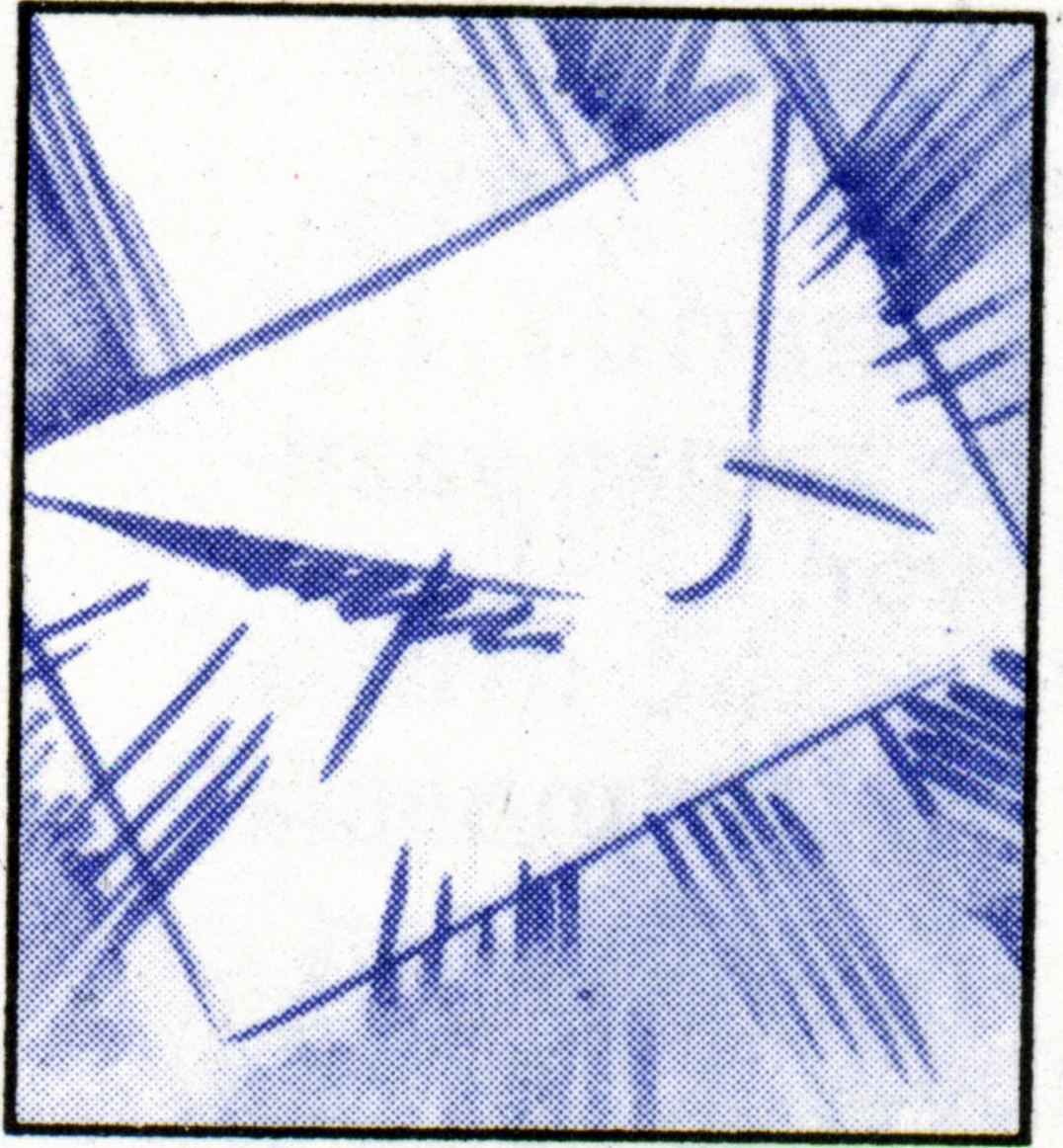
**Luka:** İnsanları seven, onlarla özdeşleşen İnsanoğlu (yeni yaratılış veya son Adem) Mesih İsa.

**Yuhanna:** Tanrı'nın bağrından gelen ve O'nu tam açıklayan Söz veya Tanrı Oğlu İsa Mesih.<sup>30</sup>

2) İkinci grup olarak, İsa Mesih'in yeryüzünden ayrıldıktan sonra kendi topluluğunun kuruluş tarihçesini kaydeden bölüm geliyor: **“Elçilerin İşleri”** olarak bilinen bu bölümde, Kutsal Ruh'un aracılığıyla Rab'bin ilk Mesih İnanlılarına lütfettikleri yer alıyor.

3) Sonra İsa Mesih'in topluluklarına söyleyecekleriyle ilgili grup geliyor: elçiler aracılığıyla, o zamanki Mesih inanlılarının bazı durumlarına öğüt, uyarı ya da ders tarzında, Kutsal Ruh'un getirdiği açıklamalar yer alıyor. İsa Mesih bu dünyadan ayrılmak üzereyken, bundan şöyle söz etti: Elçilerin alacakları bu vahiyleri, *“size daha söyleyeceklerim var...”* tarzında tanımladı. Kısacası, bunlar Mesih'in Tanrı'nın huzurundayken, kendi topluluklarına gönderttiği mektuplardır. Genelde bu gruba **“Elçilerin Mektupları”** ismi veriliyor.

4) Son olarak, İsa Mesih'in dünyaya ikinci gelişi ve gelişinden hemen önceki olayları açıklayan bölüm vardır: Gelecek ve dünyanın sonuyla ilgili olarak Rab'bin açıkladığı önbildiriler,



kehanetler kitabı, yani “**Vahiy**”ya da “**Vahiy**”kitabı diye bilinen bölüm, bu çok boyutlu açıklamayı tamamlıyor.

Dolayısıyla İncil kitabında yer alan Tanrı'nın direkt sözleri, İsa'nın sözleri ve yaşam öyküsü , havarilerin öğretişleri ve yazdıkları, Tanrı'nın, Kutsal Ruh'un esinlendirmesi aracılığıyla

yazdırıldığı tek İncil'i oluşturuyorlar.

Tamamı birinci yüzyılın sonlarına doğru derlenen, değişik bakış açısıyla dört grupta toplanan ve tek İncil'i oluşturan 27 bölüm (isterseniz Sure ya da kitapçık diyebiliriz):

## İNCİL

### (kitap olarak)

Bölüm isimlerinin sağında, bu bölümlerin ne zaman yazıldığı konusunda en güvenilir tarihler veriliyor.

İsa'dan sonra: İsa'dan sonra İsa'dan sonra:

1) Matta 60 Galatyalılar 48 İbraniler 69

Markos 58 Efesliler 60 Yakup 69

Luka 61 Filipililer 54 1.Petrus 63

Yuhanna 90 Koloseliler 60 2.Petrus 64

1.Selanikliler 50 1.Yuhanna 90

2) Elçilerin işleri 63 2.Selanikliler 50 2.Yuhanna 90

1.Timoteos 63 3.Yuhanna 90

3) Romalılar 57 2.Timoteos 63 Yahuda 90

1.Korintliler 54 Titus 63

2.Korintliler 56 Filimon 60 4) Vahiy 95

Görüyoruz ki, İncil'in özü İsa Mesih'in kendisidir. Yeryüzünde yapmaları kadar, Tanrı'nın huzurundayken yaptıkları ve söyledikleri yine yaşayan Vahiy'dir. Yani Tanrı Sözü olan İsa ne dediyse, ne yaptıysa, ya da Tanrı'nın yetkisiyle atanan tanıklar Kutsal Ruh'un esinlemesi altında O'nunla ilgili olarak ne yazdılsa, ne yorum getirdilerse işte İncil kitabı budur:

Yaşam Sözüyle ilgili olarak BAŞLANGIÇTAN BERİ VAR OLANI, **işittiğimizi**, gözlerimizle **gördüğümüzü**, seyredip ellerimizle **dokunduğumuz** ilan ediyoruz. Yaşam açıkça göründü, onu gördük ve ona tanıklık ederiz. Baba'da (Tanrı'da) olup bize görünmüş olan sonsuz yaşamı size ilan ediyoruz. Evet, sizin de bizlerle beraberliğiniz olsun diye gördüğümüzü ve işittiğimizi size ilan ediyoruz. Bizim beraberliğimiz de Baba'yla ve O'nun Oğlu İsa Mesih'ledir... Sevinciniz tam olsun diye yazıyoruz" (1.Yuhanna 1:1-3).

İsa'yı öğrenmek, "başlangıçtan beri var olan Yaşam Sözü"nü öğrenmek demektir. Tanrı'yla ilgili bilgi veren en öz kaynağa, ezelden gökte saklı Tanrı'nın Sözü'ne başvurmak demektir. Çünkü O başlangıçta var idi ve peygamberler baştan beri gelişini bildirdiler. Dolayısıyla, Tanrı'nın ezeli-ebedi "kitabı" canlı olup İsa Mesih'in ta Kendisidir!

Elçiler İsa'nın söylediği sonsuz yaşam sözlerini **işittiler!** Ölümden dirilttiği kişileri gözleriyle **gördüler!** Birkaç balık ve ekmekle kalabalıkları nasıl doyurduğunu **seyrettiler!** Gücüyle temiz kılınan cüzamlılara elleriyle **dokundular!** İsa'nın ölümüyle dirilişinin **görgü tanıklarındırlar!** Onlar rivayetten, geleneklerden, efsanelerden ya da batıl inançlardan değil, kesin olaylardan söz ettiler.

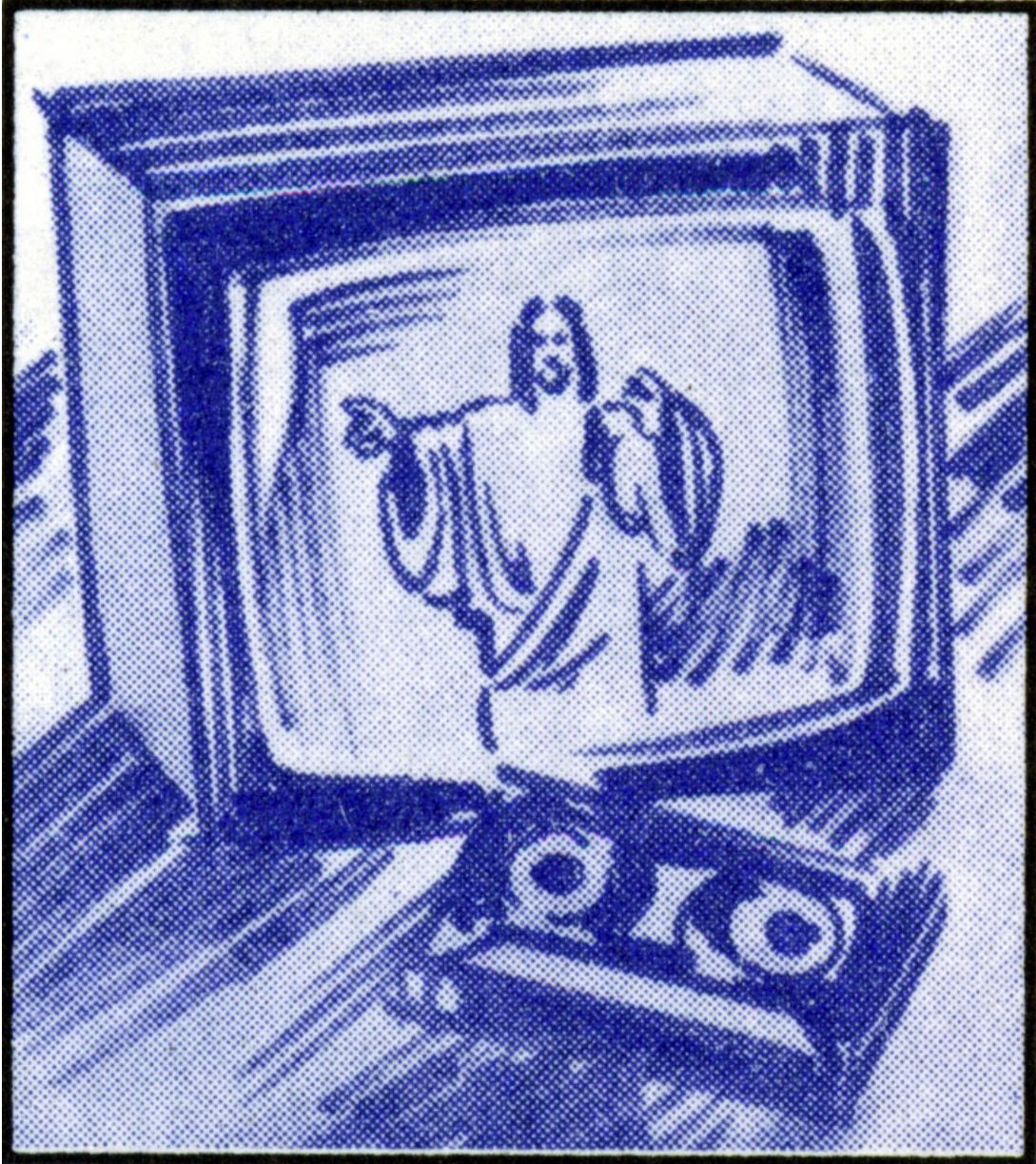
İsa Mesih'i her yönden kağıda döktüler:

- İsa'nın sözlerini tekrarladıkları zaman,
- Mesih'in etkinliklerini tarif ettikleri zaman,
- Kişiliğinden detayları, kurtuluşunun kapsamını inceleyip açıklamasını yaptıkları zaman,
- O'nun yaşamıyla ilgili ortamı ve gelişen olayları anlattıkları zaman...

...insan olmuş olan Söz'ü, yaşayan Söz olan İsa'yı, dolayısıyla gökten inen gerçek İncil'i bildirmektedirler. Derinden öğrenmemize yardım edecek çok boyutlu bir eğitim ve bir vahiy sisteminin üstün sonucunu bizlere sunmaktadır. Günümüzde en etkili sistemler görsel-işitsel (audiovizuel) sistemler değil midir? İşte Tanrı'nın, İncil'in yazılmasında kullandığı tanıkların anlayış yapısından ve tarihsel ortamdan faydalanmak istemesinin amacı, insan ruhuna ulaşana kadar tüm idrak yetelerimize seslenip Tanrı'nın çok yönlü yaşamına sahip olmamızı sağlamaktadır. Amaç çok boyutlu İsa'yı ve İsa'nın sevgisini kavrayabilmektir:

*“...Mesih'in sevgisinin ne denli geniş, uzun, yüksek ve derin olduğunu anlamaya ve bilgiyi çok aşan bu sevgiyi kavramaya gücünüz yetsin”* (Efesliler 3:19).

Bu, sanki İsa Mesih'i videoda seyredip sevgisinin boyutlarını elle yoklayacak kadar yakın hissediyoruz gibidir. İsa Tanrı'nın görüntüsüdür. Dolayısıyla Televizyon örneğinde İsa Mesih, seyrettiğimiz Tanrı'yla ilgili canlı yayın sayılabılırsa, kitap olarak İncil de video kaseti sayılır. Doğal olarak, İsa birçok açıdan ele alındı. Çekimin yönetmeni tektir (Kutsal Ruh), ama filmi çeken



kameramanlar çoktur (İncil’i kaleme alan 9 tanığın bakış açısı).

İsa Mesih, fiziksel olarak artık aramızda değildir, fakat yaşayan Söz’le bağlantı kesilmedi. Hatta tam tersi oldu!

Bu arada, kişi Mesih'e teslim olunca, zihnini örten peçe kaldırılıyor ve İncil kitabını okuduğunda, video kaseti çalışırcasına, İmanlının yüreğinde Mesih sanki canlanıyor. Video kasetine benzettiğim İncil kitabı, Kutsal Kitap'ta Mesih'te parlayan Tanrı'nın yüceliğini yansıtan bir aynaya benzetilmektedir. İsa, görünmeyen Tanrı'nın görünüm aldığı ekrandır. Biz de, İsa'nın kasetini yüreğimize takınca hayatımızda Mesih'in örneğinde bir yaşam yansıtabiliriz. Tanrı'nın yazılı sözünü öğrendikçe, yaşayan Söz, İsa öğrencisinin yüreğinde şekil kazanıyor. İmanlı bu şekilde, O'nun benzerliğine dönüştürölür!

*“Mesih sizde biçimleninceye dek...”*

*“Mesih'in sözü tüm zenginliğiyle içinizde yaşasın.”*

*“Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi.”*

*“‘Karanlıkta ışık olsun’ diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek üzere yüreklerimizde parladı.”*

*“Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab'bin yüceliğini aynadaymış gibi görerek, yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor.”*

*“Gerçeğin Ruhu... benim (yani İsa'nın) olandan alacak ve size bildirecek.”*

(Galatyalılar 4:19; Koloseliler 3:16; Galatyalılar 3.27; 2.Korintliler 4:6; 3.18; Yuhanna 16.13,14).

İncil'i (yani İsa'yı) öğrendikçe, İnanlının yüreğindeki Kutsal Ruh bir “alıcı” fonksiyonunu görerek, yaşayan Söz'ün İnanlıda



yaşamalarını ve aralarında içli dışlı bir ilişkinin gelişmesini sağlıyor! İsa şöyle dedi:

*“Sizi öksüz bırakmayacağım, size geri döneceğim (Kutsal Ruh olarak).” “Benim gidişim sizin yararınızdır. Gitmesem, Yardımcı (Kutsal Ruh) size gelmez. Ama gidersem, O’nu size gönderirim.”*

*“İşte ben dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim.”  
“Nerede iki ya da üç kişi benim adımla toplanırsa, bende orada onların ortasındaım.”*

(Yuhanna 14:18; 16:7; Matta 28:20; 18.20)

Bu, telefonun imkanlarını fazlasıyla aşan bir ilişkidir. En başta gördüğümüz gibi, Tanrı’yla haberleşmek için telefondan, telsizden ve herhangi bir iletim cihazından kat kat daha etkili yollar vardır demiştik. Tanrı susmuyor. ‘Sesini’ günümüzde bile duyurmaktadır. ‘Doğru numara’ İsa’ya sığınmakla çevrilir. O’nu arayana, yanılığa götürmez bir biçimde seslenir. Kendisinin tespit ettiği yollarla Tanrı’yı arayanın, karşısına deneyimle doğrulanan ve canlı bir rehber olan Tanrı çıkar.

Bu hoş bir hayal değildir. İki bin yıldır, kemikleşen din kalıpları dışında Tanrı’ya Mesih aracılığıyla dönen sayısız insan buna canlı tanıklardır. Mesih hem içlerinde, hem de aralarında onlara sesleniyor, yol gösteriyor...

Bu nedenle Hıristiyanlığı ve her mezhebi aşan, din ötesinde olan İsa’nın esas müjdesi (İncil) bütün herkes içindir. Çünkü Mesih aracılığıyla gelen Tanrı’nın çağrısı din değiştirmeye değil, O’nunla canlı bir ilişki kurmaya yöneliktir. Bu nedenle Tanrı,

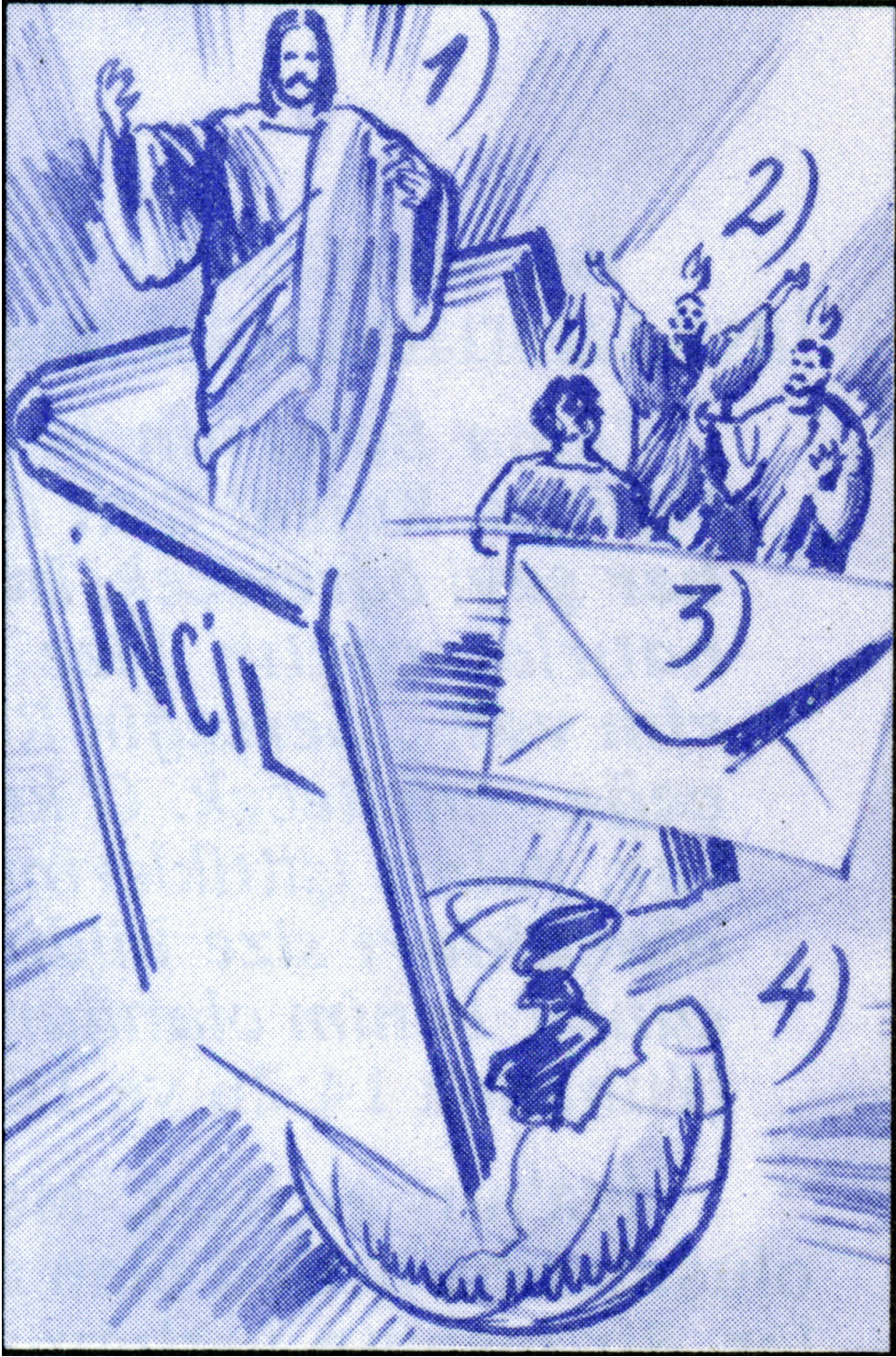
Mesih'in ölümüyle, O'na iman edip O'nun sözünü dinleyen kişi için günah engelini ortadan kaldırdı.

## 8. İncil'in kitap olarak ortaya çıkması

İsa yeryüzünü terk edeceği zaman yaklaşınca İncil tasarısını on iki havariye emanet etti:

*“Ama Baba'nın benim adımla göndereceği Öğütçü, Kutsal Ruh (ki içinizde olacaktır) size **her şeyi** öğretecek, **bütün söylediklerimi** size hatırlatacaktır. Size daha çok **söyleyeceklerim var**... Gerçeğin Ruhu gelince, sizi **her gerçeğe** yöneltecek. O kendiliğinden konuşmayacak, yalnız işittiklerini söyleyecek ve **gelecekte olacakları** size bildirecek. O beni yüceltecek, çünkü benim olandan alacak ve size bildirecek”* (Yuhanna 14:26 ve 16:13,14).

İsa'nın elçileri, Meryem'in rahminde İsa'nın oluşmasına neden olan aynı Kutsal Ruh'la donandılar. Bir insanın varlığına, yani İsa'ya sonsuz Söz'ü yükleyen Gerçeğin Ruhu'nu alacaklardı ve de aldılar. Bu Ruh da Tanrı'nın Kutsal Sözü'nü onların zihinlerine esinledi.



Bilmem yukarıdaki bu ayetleri dikkatlice okudunuz mu? Ona göre Ruh Elçilere ne öğretecekti? **Her şeyi**. Onları neye yöneltecekti? **Her gerçeğe**. Ne hatırlatacaktı? İsa'nın **bütün söylediklerini**. Ne bildirecekti? Gelecekteki **bütün olacakları**. “HER” ve “BÜTÜN” sözcüklerine dikkat ettiniz mi?

İsa'nın bu sözlerinde zaten İncil kitabını oluşturan bütün kısımlar görülmektedir. Yani “İnciller” denen İsa'nın yaşam tarihçeleri, “Elçilerin İşleri” bölümü, “Elçilerin Mektupları” ve son olarak “Vahiy” (ya da “Vahiy”) bölümü:

1. **“Bütün söylediklerimi...”** ifadesi, Matta, Markos, Luka ve Yuhanna bölümlerine işaret ediyor.
2. **“Daha çok söyleyeceklerim var”** ve...
3. **“Her gerçek...”** ifadesi, Elçilerin İşleri bölümü (ya da başkalarının adlandırdıkları gibi “Kutsal Ruh’un İşleri” bölümü) ve Elçilerin Mektuplarının içeriğini özetliyor.
4. **“Gelecekte olacakları...”** ifadesi, gelecekle ilgili olayları bildiren Vahiy bölümünü gösteriyor.

Elçiler de, yazdıkları zaman bütün bunların bilincindeydiler. Bununla ilgili ifadelerinden bazılarını okuyalım:

### 1) İsa'nın yaşamının kaydıyla ilgili olarak:

*“Rabbimiz İsa Mesih'in kudretini ve gelişini size bildirirken düzme masallara uymadık. O'nun görkemini gözlerimizle gördük... gökten gelen sesi biz işittik...”*(2.Petrus 1:16,18).

*“Yaşam Sözü'yle ilgili olarak... işittiklerimizi, gözlerimizle*

*gördüğümüzü, seyredip ellerimizle dokunduğumuzu... yazıyoruz”(1.Yuhanna 1:1-4).*

*“İsa, öğrencilerinin önünde, bu kitapta yazılı olmayan birçok mucizeler yaptı. Ne var ki bunlar, İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edersiniz ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır. (...) Bütün bunlara tanıklık eden ve bunları yazan öğrenci[nin] tanıklığının doğru olduğunu biliyoruz...”(Yuhanna 20:30,31; 21.24).*

## **2) Elçilerin dönemiyle ilgili ve...**

### **3) Elçilerin Mektuplarında, İnanlılar topluluğuna hitaben Kutsal Ruh'un esinlediği açıklamalarla ilgili olarak:**

*“Ben bu müjdeyi insandan almadım, kimseden de öğrenmedim; İsa Mesih'ten gelen esin (vahiy) ile aldım”(Galatyalılar 1:11,12).*

*“Size ilettiğimi ben Rab'den öğrendim...” (1.Korintliler 11:23).*

*“Tanrı'nın lütfettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle değil, Ruh'un öğrettiği sözlerle bildiririz” (1.Korintliler 2.13).*

### **4) Gelecekteki olayları açıklayan Vahiy bölümüyle ilgili olarak:**

*“Ses ‘Gördüğünü kitaba yaz...’ diyordu” (Vahiy 1:11); “Bunun için gördüklerini, şimdi olanları ve bundan sonra olacakları yaz”(Vahiy 1:19).*

Dolayısıyla İncil'i yazan bu “katipler” bizi her yanılgıdan koruyacak tanıklardır. İsa Mesih'le ilgili gerçeği öğrenmek

istiyorsak, onların yazılarına başvurmamız şarttır. Çünkü Tanrı eskiden nasıl peygamberleri tayin ettiyse, bu son çağda da hakikatini duyuracak olan elçileri tayin etti:

*“Kutsal peygamberlerin çok önceden söylediği sözleri ve Kurtarıcımız Rab'bin **elçileriniz aracılığıyla** verdiği buyruğu hatırlamanızı istiyorum”*(2.Petrus 3:2 ve Yahuda 17).

*“Durmadan Tanrı'ya şükretmemiz için bir neden daha var: Tanrı sözünü **bizden**(elçilerden) işitip kabul ettiğiniz zaman bunu insan sözü olarak değil, gerçekte olduğu gibi, Tanrı sözü olarak benimsediniz. Siz imanlılarda etkin olan da bu sözdür”*(1.Selanıklılar 2:13).

Böylece Mesih'in ölümünden 10ile 30 yıl kadar sonra İncil kitabını oluşturan bölümlerin çoğu (% 85'i) yazıya geçirilmişti (bkz. s. 82'de İncil bölümlerinin yazıldığı tarihleri gösteren liste). Yalnız Yuhanna'nın yazdığı bölümler kalmıştı, ki bunlar bu elçinin hayatının sonuna doğru, M.S. 90 ile 100 yılları arasında tamamlandı. Bu yazılar İmanlılar tarafından Kutsal Kitap olarak **hemen**kullanıldı. Örneğin, Petrus'un şu sözlerine bakalım:

Fragment of an ancient papyrus scroll with several lines of text in an early script, likely Coptic or Greek, showing significant wear and tear.

Fragment of an ancient papyrus scroll with several lines of text in an early script, likely Coptic or Greek, showing significant wear and tear.

Bilinen en eski İncil nüshasından bir papirüs parca olan M.S. 110-130 yıllarına ait Rylands parçasıdır. Manchester Üniversitesi'nin John Rylands Kütüphanesi.



Handwritten text in three columns, likely a manuscript page. The text is in a cursive script, possibly Greek or Latin, and appears to be a religious or philosophical text. The columns are separated by narrow margins. The rightmost column contains a few lines of text that are more legible than the others, including the words "KATA" and "PAVLUS".

İncil'in en eski ve en önemli el yazması nüshalarından biri olan, Sina Dağı'nın eteğindeki manastırın kütüphanesinde keşfedilen M.S. 4. yüzyıla ait Kodeks Sinaitikus'un bir çift yaprağıdır (İncil: Luka 19:30-20:34). Londra-British Museum.

*"Sevgili kardeşimiz Pavlus'un da kendisine verilmiş olan bilgelikle size yazdığı gibi... bütün mektuplarında... diğer Kutsal Yazı'larda olduğu gibi... bu konulardan söz eder..."*  
(2.Petrus 3:15,16).

Petrus'un 2. Mektubundan kesit olarak aldığımız bu ayette, onun zamanında bile (yani M.S. 60 yıllarında), **PAVLUS'UN MEKTUPLARININ KUTSAL YAZILAR DEMETİ OLARAK OKUNDUĞUNU ORTAYA KOYMAKTADIR!**

Zaten en eski el yazmaları ikinci yüzyılın ilk yarısına aittir ki, hiçbir eski eserden kalan nüshalar köküne ya da aslına bu kadar yakın değildir. Örneğin, M.S. 90 yıllarında tamamlanan İncil'in Yuhanna bölümünün bugün mevcut en eski nüshası, 110 yılına aittir! (Bkz. sayfa 93'teki resimler) Kur'an'ın bugünkü metni bile ancak üçüncü Halife olan Osman zamanında nihai bir şekilde tespit edilmiştir.

Buna şunu ekleyebiliriz ki, İnanlılar arasında birer direk sayılan elçilerin öğrencileri de bazı eğitici yazılar yazmışlar. Onlara “**Kilise Babaları**” adı verilmiştir. Bazılarının isimleri şunlardır: Klement ve Barnaba (bunlar Pavlus'un emektaşlarıydı), İgnatiusve Polikarp(bunlarsa Yuhanna'nın öğrencileriydi) vs. Yazılarından şunları öğreniyoruz:

1. M.S. 90 ile 150 yılları arasında yazdıkları din kitaplarında İncil'in her bölümünden öyle çok aktarmalar vardır ki, İncil'in tümünün Kutsal Kitap halinde hemen kullanıldığı şüphesiz ortadadır!
2. Ayrıca, bu alıntılar İncil'in içeriğinin % 95'ini oluşturuyor. Öyle ki, İncil'in kaybolmuş olduğunu sayanlar varsa bile, 2. yüzyıla ait olan bu aktarmaların aracılığıyla İncil'i yeniden derlemek mümkün olurdu!<sup>31</sup>
3. Son olarak onlar bu denli erken bir tarihte, bugünkü İncil'deki metinlerin Tanrı'nın esini olduğunu açıkça ifade ediyorlar!

Örneğin, **Klement**'in şu sözlerine dikkat edin: “Mutluluğa erişmiş elçi Pavlus'un mektubunu ele alın (1. Korintliler'den söz ediyor). İncil'in yayılmasının başlangıcında size nasıl yazdı? Gerçekten Tanrı tarafından esinlenerek sizlere yazdı...” (M.S. 95

yılları civarında kendisinin yazdığı Klement'in 1. Mektubu'nun 47:1-3 bölümü).

Başka bir tanık, M.S. 70 yılları civarında (yani Mesih'in ölümünden yaklaşık 40 sene sonra) çok yaygın kullanılan "on iki havarilerin öğretileri" anlamına gelen "**Didache**"adındaki kitapçıktır. Sayfalarında İncil'den çok sayıda aktarmalara rastlıyoruz. Bu aktarmaların başında da hep "Rab'bin İncil'de bize buyurduğu gibi..." tarzında ifadeler yer alıyor (Örneğin: Didache 8:2; 15:4...).

Bu bilgiler ışığında 4. yüzyılda İznik konseyinde (M.S. 324) "yüzlerce İncil arasında dört tanesi seçilip diğerleri yakıldı" iddiası (ya da buna benzer iddialar) tamamen yersiz ve saçmadır. 1. ile 3. yüzyıla ait bu bol belgeleri öğrenen herkes için bu iddialar insan sağduyusuna bir hakarettir. Ayrıca mevcut olan İznik konseyinin tutanaklarında, bu konseyde gündeme giren konular arasında "İncil'lerin sayısı" gibi bir saçmalık yer almıyordu. İznik Konseyi ile ilgili olan tek tarihsel belge dışında bazılarının böyle bir yalan uydurması gerçekten hayretler vericidir. Gerçek bir araştırmacı, tarihin bu kanıtları karşısında başka hiçbir açıklamaya gerek duymaz. Çünkü 1. ile 3. yüzyılda İncil'den aktarılan parçalar elimizdeki İncil'in metnine eşittir. Ayrıca, kalan ilk el yazısı İncil nüshalarını da unutmayalım (M.S. 110). Zaten 2. yüzyılın yarısında, Mesih İnanlıları büyük Roma İmparatorluğunun sınırlarının çok ötesine dağılmışlardı, öyle ki, ellerinde bulunan bütün İncil nüshalarının toplatılmasının düşünülmesi bile mümkün değildir (Toplatılıp yakılsaydı, 2., 3. ve 4. yüzyıla ait, bugün mevcut nüshalar yok olmuş olurdu<sup>32</sup>).

4. yüzyıla girmeden bütün İnanlılar, bugünkü İncil'i oluşturan bölümlerle ilgili ortaya çıkan listeler kullanıyorlardı (s. 82'deki

liste gibi). Çünkü ilk İnanlılar, İncil'in bu bölümlerinin değerini bilerek, onarlı yazdıktan hemen sonra derlediler<sup>33</sup>...

Artık arkeolojinin açığa çıkardığı kanıtlardan söz etmeye gerek kalmadı<sup>34</sup>. Yalnız şununla yetinelim : İncil'deki tarihler, yer tarifleri vs., hem en eski tarihçilerin kayıtları tarafından hem de yüzyılımızın arkeolojik buluşları tarafından doğrulanmaktadır.

Böylelikle son derece önemli şu iki sonuca varıyoruz:

- 1. BUGÜN MEVCUT OLAN İNCİL'DEN BAŞKA HİÇBİR İNCİL YAZILMAMIŞTIR!**
- 2. BU İNCİL'DE HİÇBİR ZAMAN DEĞİŞMEMİŞTİR!**

Ya bunu kabul ediyoruz, ya da İncil diye bir kitabın hiçbir zaman var olmadığını... Tabii, böyle bir iddia, meydandaki gerçeklere göz yummak olurdu. Tarih, elimizdeki İncil'den başka bir İncil'in yazılmadığını kanıtlıyor. Öyleyse, Allah'ın gönderdiği İncil budur. Allah'ın gönderdiği İncil bu olduğuna göre Tanrı'nın tespit ettiği esinleme yollarını doğru diye kabul etmekten başka çaremiz yoktur. İncil kitabı, Asırlar boyunca okunabilen, yaşayan Söz olan İsa Mesih'le ilgili yazılı kayıttır!

Petrus, İnanlıların bu Tanrısal bildirimleri her an hatırlayabilmeleri için yazdığını belirtiyor:

*“Ben bu dünyadan göçtükten sonra da her an bunları hatırlayabilmeniz için gayret edeceğim. Rabbimiz İsa Mesih'in kudretini bildirirken düzme masallara uymadık. O'nun görkemini gözlerimizle gördük. Mesih, yüce ve görkemli Olan'dan kendisine 'Benim Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum' diye gelen sesle Baba Tanrı'dan onur ve yücelik aldı.*

*Kutsal dağda O'nunla birlikte bulunduğumuz için gökten gelen bu sesi biz de işittik. Böylece peygamberlerin sözleri bizim için daha büyük kesinlik kazanmıştır. Gün ağarıp sabah yıldızı yüreklerinizde doğuncaya dek, karanlık yerde ışık saçan çıraya benzeyen bu sözlere dikkat ederseniz, iyi edersiniz. Öncelikle şunu bilin ki, Kutsal Yazı'larda bulunan hiçbir peygamberlik sözü insanın isteğinden kaynaklanmadı. İnsanlar Kutsal Ruh'ça yöneltilerek Tanrı'nın sözlerini iletiler"(2.Petrus 1:15-21).*

Bu ayetler bu kitabın özü sayılabilir:

- İsa'ya işaret eden peygamberlerin tanıklığı
- Tanrı'nın Kendi sesiyle İsa'nın "Oğul"luğunu onaylaması,
- Elçilerin görgü tanıkları olarak geçerli ifadesi,
- Bütün bunları HER AN hatırlayabilmemiz için İncil'in yazıya geçirilmesi...
- Ve güvence sağlayan Kutsal Ruh'un esinlemesi.

Tanrı artık bu son çağda, son olarak İsa Mesih'in aracılığıyla konuşuyor. Kutsal Kitap açıkça söylüyor ki, İsa'nın zamanında Peygamberlerin devri bitti. Artık Tanrı'nın Egemenliği ve onun sevgi dolu kurucusu İsa Mesih'in devrindeyiz. İsa bunu şöyle açıkladı:

*"Kutsal Yasa ve peygamberlerin devri Vaftizci Yahya'nın zamanına dek sürdü. O zamandan bu yana Tanrı'nın Egemenliği müjdeleniyor"* (Luka 16:16).

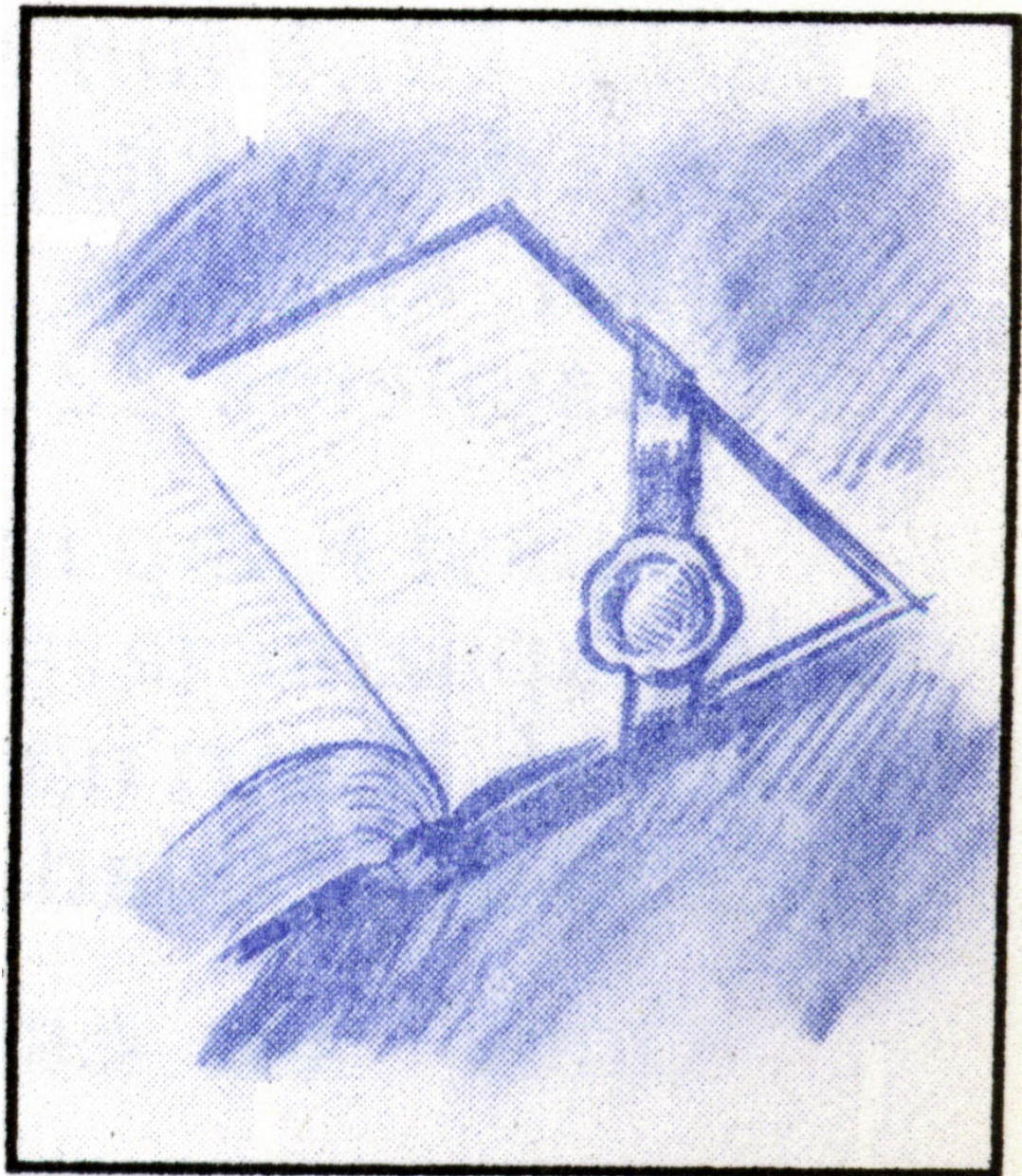
Hatta İsa'dan 500 yıl kadar önce, Daniel peygamberin kitabında, Mesih'in gelişi ve kesin tarihi verilen ölümüyle peygamberliğin sona ereceğine dair haber verilmişti!

*“Günahı bitirmek, suçları sona erdirmek, fesat için kefaret vermek, ebedi salahlı içeri getirmek, rüyeti ve peygamberliği mühürlemek, mukaddesler mukaddesini meshetmek (yani Mesih'i tayin etmek) için... yetmiş 'hafta' (burada hafta: yedi senelik dönem\*) hükmolundu. Kudüs'ün yeniden inşa edilmesi için emrin çıkmasından(İ.Ö. 450 yılından) Mesih'e kadar, yedi 'hafta' ve altmış iki 'hafta' olacak (yani (7 + 62) \* 7 = 483 yıl); ondan sonra Mesih'in hayatı kesilip atılacak (İ.S. 33 yılında)...”(Daniel 9:24-26).*

(\*) Türkçeye 'hafta' olarak tercüme edilen asıl kelime İbranicede hem yedi gün, hem de yedi yıl anlamına gelebiliyor. Kutsal Kitap'ta zaman hep yediye bölünür: 7 gün, 7 yıl,  $7*7=49$  yıl şeklinde. Haftanın 7. günü istirahat günüydü. Aynı şekilde 7 yılda bir yıl, artı  $7*7$  yıldan sonra 49. ile 50. yıl büyük bayramdı.

Yani Daniel'in bu peygamberlik sözüne göre, Mesih İ.S. 33 yılında öldürülecekti ki, öyle oldu! Ölümünün tarihiyle ilgili peygamberlik sözü bu kadar olağanüstü bir biçimde gerçekleştiyse, aynı olaya bağlanan vahyin sona ermesi konusunun da gerçekleştiğini kabul etmekten başka çare yoktur! Bu gerçeği saklayamayız. Bu durumda, belirli bir dinin üstünlüğünü ispatlamak söz konusu değildir. Amaç herkese saygı içinde gerçekleri ortaya koymaktır. Ve gerçek şudur ki, Tanrı'nın doruk açıklaması olan İsa Mesih'in anlatılıp kağıda dökülmesinden sonra Tanrı'nın tasarısı sona erdi: son vahiy(son inanç) İsa'nın elçilerine emanet edildi:

*“Bu arada sizi, kutsallara ilk ve SON KEZ emanet edilmiş olan İMAN (yani inanç) uğruna mücadeleye (sözlü savunmaya)*



*özendirmek üzere yazma gereğini duydum”(Yahuda 3).*

Böylece sonradan gelebilecek sapmaları öngörüp onlardan sakınmamızı sağlamak amacıyla İncil, kitap olarak yazıldı. Elçiler İncil’den “Tanrı’nın tam açıklaması” olarak söz ettiler ve “kimse

onu değiştirmeye kalkmasın” uyarısında bulundular.

İncil’in son ayetlerine bakalım. **Artık Kutsal Kitap’a eklenecek söz kalmadı:**

*“Bu kitaptaki peygamberlik sözlerini duyan herkesi uyarıyorum! Eğer bir kimse bu sözlere bir şey katarsa, Tanrı da bu kitapta yazılı belaları ona katacaktır. Eğer bir kimse bu peygamberlik kitabının sözlerinden bir şey çıkarırsa, Tanrı da bu kitapta yazılı yaşam ağacından ve kutsal kentten ona düşen payı çıkaracaktır”(Vahiy 22:18,19).*

Kutsal Kitap’ın olağanüstü yapısı Hıristiyanlar ya da papazlar tarafından uydurulmadı. Bunları kabul etmek, Tanrı’nın 3500 yıl boyunca (Tevrat’tan İncil’e kadar) açıkladıklarını kabul etmek demektir.

**Önce en eski kaynaklardan başlayarak Kendisinin bildirdiği gerçekleri alçakgönüllülikle kabul etmeliyiz.** Sonra yüceliği karşısında kör ve sağır ruhumuzu aydınlatacaktır. Önceleri akıldışıymış gibi görünen şeyler, sonraları ne kadar derin ve huzur verici görünecekler! Ve bizi Tanrı’yla daha yakın bir ilişkiye, gerçek yaşama götürecekler.

Tanrı’ya ulaştıran yolu gözlerinizin önüne sermek istedim. Bu yol Hıristiyanlık değildir (çünkü İsa, Hıristiyanlık diye bir din kurmadı). Bu yol İsa’nın Kendisidir:

*“İsa, ‘Yol, gerçek ve yaşam Ben'im’ dedi. ‘Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez’”(Yuhanna 14:6).*

Bugün Tanrı sizin için bir yabancı gibiyse, Mesih’in sağladığı kefaretiler aracılığıyla sizi O’ndan ayıran günahlarınızın sorununu



halletmediğimiz içindir. Ama O sizi sevdi, seviyor da. Bu nedenle 2000 yıl önce yüceliğinden soyunup sizin için, evet sizin yerinize öldü! Tanrı'yla aranızdaki hesabı kapattı. Şimdi siz O'nun yerinde yaşayabilirsiniz, yani O'nun izinde yürüebilirsiniz. Tanrı da bu yolda sizin yanınızda yürüyecek!

İşte o zaman gerçek keşif seferi başlıyor...

# Mesih'te Yerine Gelen Ön-bildirilerin Özeti

## **Mesih'le ilgili önbildiriler Peygamberlik Gerçekleşmesi**

Bakireden doğar Yeşaya 7:14 Mat.1:18-25; Luk.1:26-35.

İbrahim'in soyu Tekvin 22:18 Mat.1:1; Gal.3:16.

Davut'un soyu 2.Samuel 7:12; Yeremya 23:5 Mat.1:1; Rom.1:3; 2Ti. 2:8.

Beytlehem'de doğar Mika 5:2 Mat.2:1-11; Luk.2:4-7.

Adı İmanuel olacak Yeşaya 7:14 Mat.1:23.

Kutsal Ruh'la meshedilir Yeşaya 11:2; 42:1; 61:1 Luk.4:1,14-21; Elç.3.22-26.

O'ndan önce gelen haberci Yeşaya 40:3; Malaki 3:1 Mar. 1:1-9; Yu.1:23.

Görevi Galile'de başlar Yeşaya 9:1 Mat.4:12-17.

Şaşılacak işleri, mucizeleri Yeşaya 35:5; 61:1 Luk.7:18-23; Elç.2:22.

Kudüs'e sapa üzerinde girer Zekeriya 9:9 Mat.21.6-11; Luk.19:35-37.

İ.Ö. 450'den 483 yıl sonra ölür Daniel 9:22-26 İ.S. 33 yılında öldü.

Öğrencisi O'na ihanet eder Mezmur 41:9 Mat.10:4; 26:49-50.

Ölümü detayla açıklanır Mez.22; Yşa.53; Zek.12:10 Mat.27;Mar.15; Luk.22-23;

Yu.19-20

Ölümden dirilir Mez.16:10; Eyüp 19:25; Mat.28:6; Luk.24; Yu.20;

Elç.2:23-32; 1Ko.15.

Göklere yükselir Mezmur 68:18 Luk.24:50-51; Elç.1:9.

Topluluğunun "baş taşı" olur Yeşaya 28:16; Mezmur 18:22 1Pe.2:5-7; Ef. 2:20

Dünyayı yargılamaya gelir Zekeriya 12:10; 14:3-4 Va.1:7; 19:12-21.

Tanrı'nın Egemenliğini kurar Mezmur 2; Daniel 7:13-14 Mat.25:31; Va.1:7; 20:4.

# Son Söz

İşte, bunlar Tanrı'ya kavuşturan vahiyler, belgeler ve tanıklardır. Bir tanık bir olayı şahsen izleyip onunla ilgili güvenilir bilgi verir. Bu olayın olup bittiği ya da bir kişinin var olduğu hakkında kesinlik sağlayan kişidir. Yaşayan bir kanıttır.

İsa Mesih'in elçileri gerek seyrettikleri, gerekse esinleme yoluyla aldıkları vahiyler uğruna ölmüşlerdir. Bu şekilde duyurdukları İncil'in gerçek olduğuna mühürlerini basmışlardır.

Çağımızda ancak gözle görebildiklerimiz ve ya da elle dokunabildiklerimize inanırız. Ruhumuzun, görme ya da dokunma yetkisi kadar keskin bir duyu organı olduğunu öğrenemedik. Ne zaman ki, Tanrı gerçeğine döneriz, körleşmiş olan ruhumuz yeniden görür, zihnimizi örten peçe kalkar.

Tanrı'nın bizden uzakta durduğu hissi çok yaygındır. Kendisini razı etmek istersek, aklımıza ilk gelen dinlerin saptadığı kurallardır. Ve bu tabii, bizi tatmin etmiyor, çünkü yine kendimizi yalnız hissediyoruz. Belki Tanrı'yla doğrudan doğruya canlı ve teklifsiz bir ilişki kurmak imkansızdır diye düşünüyorsunuz. Belki böyle bir hadise aklınıza hiç gelmemişti bile. Bekli de, kesin bilinemeyen bir şeye iman edemediğinize ya da bu konu üzerinde durmak zahmetine değmediğine karar vermişsinizdir.

Ömrüm iki ayrı dönemde oluşmuştur. Birincisi, herkeste olduğu gibi, Tanrı'yla ilgili kulaktan dolma bilgilerim olduğu dönemdi. İkinci dönem, yaşayan Tanrı'yla tanıştığım zaman başladı.

Ölümden dirilen İsa, Tanrı'yla tanışmamızı sağlıyor. Ölümüyle, bizleri Tanrı'dan ayıran suçluluğu, bencilliği... yani günahı sildi.

Artık bunu kabul eden kişi için yeni bir yaşam, Tanrı'yla İsa Mesih'in beraberliğinde gelişen, gündelik ve yüce bir ilişki başlıyor.

Kendimizi İsa'nın sevgisine kaptırdığımız zaman, O bize kendi Ruh'unu verir. Çünkü Kutsal Ruh, İsa'ya teslim olan herkesin alacağına dar söz verilen armağandır. O da yüreğimizde tanıklık eder ve Kutsal Kitap'ın Tanrı Sözü olduğu konusunda yüreğimize güvence verir. Artık bunu inkar edemez oluyoruz. Öğrenildikten sonra gerçek yalanlanamaz!

Topkapı Sarayı'nda sultanların odaları, giysileri, silahları, hazinesi... bulunuyor. Tarihsel belgelerde fermanları, yaptıkları, nasıl yönettikleri hakkındaki bilgileri okuyabiliriz. Fakat sultanlardan bir tekini bile görmedik. Çünkü onlar artık ölmüşlerdir. Yaşamayan birisiyle tanışamayız.

Topkapı Sarayı örneğinden gördüğümüz gibi, Tanrı'nın buyruklarını, kurallarını tutmak, ezbere dua etmek, hatta Kutsal Kitap'ını bile ezberlemek, Tanrı'nın Kendisiyle tanışma deneyimiyle kıyaslanamaz. Çünkü Tanrı yaşıyor! Ve bunun sonucu olarak, kendisiyle tanışabiliriz!

Kimsenin yetiştiği inancı küçümsemiyorum. Ama dinlerin yarattığı ayrılıkları bir kenara, yüce Tanrı'yı daha yakından bilmeyi kim istemez ki?

Tek dilediğim ruhunuzun gözlerine görme, kulaklarına işitme imkanını sağlamaktır. Sizin bir inancınız vardır. Din çerçevesi içerisinde olsun, dışında olsun her sabah yeni bir gün başlayacağına inanarak kalkıyorsunuz. İnanıklarınızı atalarınızdan, ünlü düşünürlerden ya da bilim adamlarının

varsayımlarından edindiniz. Sizce kimin ya da neyin inanırılığı daha yüksekse, buna inandınız. İşte benim istediğimde size Tanrı hakkında sağlam bir bilgi kaynağı sunmak ve sizi Tanrı'yla canlı bir ilişkiye götürecektir İsa Mesih'le tanıştırmaktır. O yaşıyor ve onu arayanlarla iletişim kuruyor.

Birisiyle tanıştığımızda bir insan olduğunu görünümünden çok söz ve davranışlarından anlarız. Kalbimizi açacak olursak Tanrı'nın bize sesleneceği, hayatımızda etkin olacağı kesindir. Bunu sağlamak için, Tanrı size elle tutulur bir kanıt bıraktı: tarih boyunca kendi kendini kanıtlayan Vahiy Dizisi.

Tanrı'nın asırlar boyunca, Kendisi hakkında bildirdiği açıklamayı, insanlarla nasıl çeşitli yollarla temasa girdiğini inceleyerek, ruhsal alemin karşısında uyusuk olan ruhumuzun uyanmasına yardım etmeliyiz. Ve bunun içinde sıfırdan başlamamız şarttır. Şu ana kadar biriktirdiğimiz yargıları bir kenara iterek O'nun Kutsal Kitap'ına ve Kendisine alçakgönüllülükle yönelmeliyiz. Kutsal Kitap'ı okuyup, İsa'yı dua ile çağırın... Gerisi anlatılamaz, yaşanır. Ama şüpheleriniz, sorularınız varsa önce onları cevaplandırmak şarttır.

Her fikrin saygıyla karşılanarak paylaşıldığı günümüzde İsa Mesih hakkında sizleri doğru ve sağlıklı bir şekilde bilgilendirmek istedim. Bu amaçla, Kitap Ehli (Kutsal Kitap'ın halkı) olarak, araştırmanızın devamını sağlayacak bir hizmet sunmak istiyoruz. Aşağıdaki anketi doldurmanızı rica ediyorum ve size bir İncil göndereceğiz. Ondan sonra istiyorsanız, İncil'i ve İsa'yı açıklayan, posta ile gönderilen derslere katılabilirsiniz<sup>35</sup>. Bunlar, en basit bilgilerden başlayarak, sizi tam bir bilgiye ulaştıracak anahtarları vereceklerdir. U tamamen isteğinize bağlıdır.

Sonsuz saygı ve sevgilerle...

Mutluluklar dilerim.

- 1 Kur'an'ı Kerim'in Kutsal Kitap'la olan ilişkisi 2. ve 3. bölümde ele alınacak.
- 2 Kuran'dan yaptığım alıntılar bu gerçekleri desteklemek için değil, İslam kültüründe yer etmiş tarihe bakışı göstermek içindir.
- 3 Devvani-Gelenbevi, İstanbul, 1316 c.1 s.176-177.
- 4 İncil'in yazıldığı dil Grekçedir.
- 5 İsa semavi kitapları şöyle sıraladı: 1) Musa'nın Yasası (Tevrat), 2) Mezmurlar (Zebur), 3) Peygamber'lerin Yazıları ve 4) Kendi sözleri (İncil); bkz. Luka 24:44. ilk üçü Eski Ahit'i (Eski Antlaşma), İncil ise Yeni Ahit'i (Yeni Antlaşma) oluşturuyor. Eski Ahit Mesih'in gelişini ön-bildiriyor. Yeni Ahit Mesih'in geldiğini haber veriyor.
- 6 İncil'i kaleme alan havariler de Yahudi'ydi.
- 7 "Tanrı'nın Oğlu" kavramı ileride açıklanacak. Tanrı'yla Mesih arasında fiziksel bir baba-oğul bağlantısı olduğu anlamına gelmez. Bu ayette görüldüğü gibi, "Oğul" Tanrı'nın dünyayı yaratmak için ve ondan sonra insanlara seslenmek için kullandığı "**Kendi Diri Sözü**" anlamına gelmektedir. Bu Diri Söz, İsa Mesih'te konut kurdu ve ancak bu anlamda O, Tanrı'nın Oğlu olabilir (Bkz. bölüm 4).
- 8 İsa Mesih'ten önce diğer uluslar Tanrı gerçeğinden yoksun mu kaldı? Hayır, çünkü herkes her çağda yaratılıştaki ve insan vicdanındaki izler aracılığıyla Tanrı'nın varlığını öğrenebilir:  
*"Çünkü Tanrı'ya dair bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir. Tanrı hepsini gözlerinin önüne serdi. Dünyanın yaratılışından beri, Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri, yani sonsuz gücü ve Tanrılığı, O'nun yaptıklarıyla anlaşılabilir açıkça görülmüyor. Bu nedenle özürleri yoktur. Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak*

*yüceltmediler, O'na şükretmediler. Ama düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini de karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını iddia ederken akılsız olup çıktılar” “Kutsal Yasa'yı bilmeyen uluslar... Yasa'nın gerektirdiklerinin yüreklerinde yazılı olduğunu gösterirler. Vicdanları buna tanıklık eder. Düşünceleri de onları ya suçlar, ya da savunur”* (Romalılar 1:19-21; Ayrıca bkz. 2:15; Elçilerin İşleri 14:16-17; 17:24-28).

Ne var ki Tanrı, Nuh ve Babil zamanına kadar O'nu arayan bütün insanlara ve uluslara sesleniyordu (Bkz. Tekvin 1-11).

Ama Babil'den sonra Tanrı, O'nu dinlemeyi reddedip ruhsal olarak körleşen uluslar karşısında, vahiy dizisini oluşturarak insanlara yanlış götürmez bir şekilde seslenmek istedi. Böylece Mesih'in gelişini hazırladı, kimliğini de kanıtladı (Örneğin: Elçilerin İşleri 2:22; 3:17,24; 10:43).

[9](#) Bu konuda Prof. Dr. Sir Norman Anderson'un “Diriliş. Hz. İsa'nın Dirilişini Kanıtlayan Deliller” adlı kitapçığından yararlanabilirsiniz.

[10](#) Buna karşın bkz. Bakara (2), 106.

[11](#) Batılı yayınlardan alıntı yaparak “Bugünkü İncil sahtedir” vb. başlıklarla gazetelerde çıkan çarpık haberler gibi. Batıda düşünce ve ifade özgürlüğünü kullanarak inanmayan kesim istediği iddiaları ortaya atabilir. Ama bunlar, iddiadan öteye gitmez. Türk basınında bu iddialar kasıtlı olarak, kanıtlanmış olaylar gibi gösteriliyor. Bu bölümde ve 8. bölümde iddialar üzerine değil, gerçek kanıtlar üzerine Kutsal Kitap'ın değişmezliğini ortaya koyacağız.

[12](#) Ayrıca konuyla ilgili kitapçıklarımızdan yararlanabilirsiniz.

[13](#) Örneğin, İsa Mesih'in çarmıhta öldürüldüğü, tarih tarafından kanıtlanmış bir gerçektir. Yine de Nisa (4), 158'de: “İsa Mesih'i... öldürmediler ve asmadılar...” diyor (!?).

[14](#) F. Razi'nin görüşüne göre, Bakara (2),75'te geçen “tahrif”, “yanlış yorum”lara verilen isimdir (Bkz. Ali-İmran (3),78). Ve de bu türden “tahrif”, Kur'an ayetlerinde de “yanlış yorum” yapılırsa olabiliyor (F. Razi, e't-Tefsiru'l-Kebir,

- 15 Bkz. S. Şişman, Lut Gölü Yazmaları, İslam Tetkikleri Enstitüsü Dergisi, Yıl 1956-57, cilt: 2, cüz: 1, İstanbul,1957, s.36-41.
- 16 Türk basını, sansasyon peşinde olan bazı yabancı yayınlardan zaman zaman alıntı yaparak, Kilisenin Kurman Yazıtları'nı araştırmacılardan gizlediğini ve bu Yazıt'larla, bugünkü İncil'in sahte olduğunun kanıtlandığını ileri sürüyor. Ne var ki, Türkiye'de bile defalarca araştırma konusu olmuş olan bu yazıtlar, İsa'dan önce (dolayısıyla İncil'den önce) 2. yüzyıla ait olduğu için, onların İncil'le hiçbir ilgisi yoktur. Kumran'da incelenen 250 mağarada yalnız üçünde yazıtlar bulundu.
- Ortaya çıkan yazıtlar şu parçalardan oluşuyor: Eski Ahit'in tüm bölümlerinden kesitler (Ester hariç), Yeşaya bölümünün tümü ve Habakkuk kitabının ilk bölümleri, Esseniler mezhebine ait "Disiplin el kitabı" adlı eser, Tekvin kitabının bir açıklaması, bir ilahiler kitabı, askeri yöntemler açıklayan bir el kitabı... Sonuç, İncil dışında birçok parçadan oluşan bir koleksiyon. Bu buluş, bugünkü İncil'in güvenilirliğini sarsacağına, bir kere daha Kutsal Kitap'ın ilahi niteliğini mucizevi bir şekilde ortaya koymaktadır. ("Kutsal Kitap: Allah'ın Esini ve Sözü" Armando di Pardo, A.L.E.R.T.A., Buenos Aires 1977).
- 17 Bkz. Hayrullah Örs, Musa ve Yahudilik, İstanbul, 1966, s.37.
- 18 İncil'in yazılmasına yakın bir tarihte Julius Sezar'ın yazdığı "Galya Savaşı" (İ.Ö. 58-51) eserinden 6 tane eski el yazması günümüze dek korunmuştur. Bunların arasındaki farklılıklar öylesine büyük ve çoktur ki, uzmanlar yazının bir çok yerinde orijinal metnin ne olduğu konusunda bir sonuca varamadılar.
- 19 "Al-Qor'an" (G.-P. Maisonneuve & LAROSE, Editeurs, Paris, 1980) mealinde, en güvenilir tefsirler ışığında (Al-Taberi, Al-Baidawi, An-Nasafi ve Ar-Razi) Kahire nüshasından önce yer almadığı veya farklı okunuşu olduğu gösterilen ayetlere bakınız.
- 20 "En ufak bir harf yada bir nokta eksilmeyecek" derken, bu önbildirilerin hepsi harfiyen yerine gelecektir demek istiyor. Bazı eski nüshalardaki kopya hataları bu gerçeği bozmaz (bkz. sayfa 34).



21 Arapçada “Kün feyekun”; bkz. Bakara (2), 117.

22 Bkz. Al-i İmran (3), 39,45-47. (İsa Mesih’in “Oğul”luğu, Tanrı’yla fiziksel bağı olan bir ilişki olarak yanlış anlaşılıp Kur’an’da açıkça inkar ediliyor. Ama “Tanrı Oğlu” kavramı manevi anlamdadır. Kur’an ayetlerini bu öğretiyi desteklemek için değil, “Tanrı Oğlu” doğru anlaşılacak İslam terminolojisindeki benzer kavramları göstermek için veriyorum).

23 İsa, Allah’tan gelip “vücut bulan” kelimedir; Bkz. Al-i İmran (3), 39 (Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları KUR’AN-I KERİM ve Türkçe Anlamı (Meal); Ankara 1985).

24 “İsa... **“kün”** kelimesiyle Meryem’e ilka olunmuş mahluktur”; Bkz. Nisa (4), 171 (KUR’AN-I KERİM ve Yüce Meali (Açıklamalı), huzur Yayın-Dağıtım, İstanbul 1992).

25 “Oğul” yerine kullandığım “Tanrılığın tanımı” ifadesinin aynı anlamda olduğu, “Oğul” ve “Logos” eşit olmasından anlaşılıyor (bkz. ayet 1 ve 14). Ayrıca, “Oğul Tanrı’yı tanıttı” derken, “tanıtmak” fiilinin Grekçesi “exegesis”tir; yani “açıklamak”, “tefsir etmek”. Dolayısıyla İsa, Tanrı’nın Oğlu’dur derken, Tanrı’yı tanımlayan canlı tefsirdir (tanım) demektir.

26 Ne var ki, Kur’an’da da olayların anlatımına ve insanların veya meleklerin sözlerine de yer verilmektedir (İki örnek: Al-i İmran (3), 35 ve devamındaki nice ayetler; Meryem (19) 22-23, 64; vb.). Bunlar, Allah’ın Hz. Muhammed’e okuttuğu ayetlerdir denebilir. Aynı açıdan Kutsal Kitap’taki peygamberlerin ve elçilerin sözleri ile olayların anlatımları Tanrı’nın yazdırdığı sözlerdir. Bu nedenle de Kendi kitabının sözleridir!

27 Sayfa 103’te bu önbildirilerin kısa bir özetini bulabilirsiniz.

28 İlk Mesih İnanlılarının zamanında İncil kitap olarak hala yoktu. “İncil” kelimesi o zaman sadece karşılığı olan “müjde” anlamında kullanılırdı. Yalnız bu müjde, kitap haline getirildikten sonra “kitap” ve “İncil” anlamdaş olmaya başladılar.

29 Veya Petrus’un katibi Markos ya da Pavlus’un katibi sayılabilen Luka. Bu nedenle yazıları da havarilerin yetkisinden kaynaklanıyor.

30 Yaygın bir söylenti sonucu İncil’in başında, İsa Mesih’in yaşamını konu eden bu dört bölümden dört ayrı İncil’miş gibi söz ediliyor. Ama bu yanlış yanlış anlaşılabilir.

bir ifadeden meydana geldi. Örneğin, “İncil’in Matta bölümünden” söz edilirken bazen “Matta İncil’i” ifadesi de kullanılıyor. Çünkü bu durumda “İncil” kelimesi kitap anlamında değil de, sözcüğün esas karşılığı olan “müjde” anlamında kullanılır. Yani “Matta İncil’i” derken “Matta’nın kaydettiği İsa Mesih’in müjdesi” anlamına geliyor. Sonuç: Tek bir İncil vardır ve içinde bu “müjde”yi açıklayan 27 bölüm (sure ya da kitapçık) arasında Matta, Markos, Luka ve Yuhanna bölümleri, İncil’in başında yer alan aynı kitabın bölümleridir.

[31](#) Klement (İ.S. 95), Polikrp (İ.S. 110), İgnatius (İ.S. 110), Papiyas (İ.S. 70-155), Ticiyan (İ.S. 160), Yustin Mertir (İ.S. 140), İreneyus (İ.S. 130-200), Tertuliyen (İ.S. 160-220), Origenes (İ.S. 185-254), “Hermas Çobanı” (İ.S. 100-140), “Apoloji” (İ.S. 125), yazılarında İncil’in bütün bölümlerinden alıntılar vardır. (Örneğin: Tertuliyen yazılarında 1800 kadar alıntı var).

[32](#) Bu konularda daha geniş bilgi edinmek istiyorsanız, “İznik Konseyinde Ne Oldu?” ve “İncil-i Barnaba. Bilimsel Bir Araştırma” kitaplarımızdan yararlanabilirsiniz.

[33](#) Böyle listeler 2. yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkmaya başladı. İncil’in bazı bölümleri bazı bölgelerde daha geç bir tarihte listelere alındı. Çünkü İnanlılar her zaman bir kitabı İncil’in listesine dahil etmeden önce gerçekten bir elçinin elinden veya onayından çıktığına emin olmak istediler. Bazı yazılar, ortaya çıktığı bölgeden uzakta olan bölgelerde daha sonra kabul edildi. Örneğin Ege’deki adaların birinde yazılan “Vahiy” bölümü batıdaki İncil’in listelerine daha sonra geçer. Batıda ve Afrika’nın kuzeyinde yayılan “İbraniler Mektubu” ise, doğudaki listelere daha sonra dahil edilir. Bu, şaşılacak bir şey değildir. Çünkü o zaman, günümüzün son derece hızlı olan ulaşım yolları yoktu. Yine de, bir konsey tarafından hazırlanmayan (listeler İznik Konsey’inden çok önce ortaya çıktılar) ve birbirinden çok uzak yerlerde derlenen listelere, nihayet aynı bölümlerin girmesi, kendi başına bir mucize değilse nedir? Aynı şekilde, bu derlemenin de Kutsal Ruh’un denetimi altında gerçekleştiğinin tartışılmaz kanıtıdır.

[34](#) Bu konuda bkz. “Evet, Kitabı mukaddes Tanrı Sözü’dür”, Kutsal Kitap’ın doğruluğu ile arkeoloji, s.261. İstanbul 1993.

[35](#) Hizmetlerimizden ücret talep etmiyoruz. Hediyemizdir.

## **Bu Kitap beğendiniz mi?**

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://Hristiyan_Kitaplar.com)'dan [indirebilirsiniz](#).

yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)